

ŠOLSKI ZVONEC ZVONI ŽE 200 LET

*Če smo obrnjeni v pravo smer,
moramo v tej smeri
samo naprej!*

Star budistični rek

OSNOVNA ŠOLA JURŠINCI

ZBORNIK

OB 200LETNICI ORGANIZIRANEGA ŠOLSTVA V
JURŠINCIH

ŠOLSKI ZVONEC ZVONI ŽE 200 LET
(1806-2006)

Juršinci, marec 2006

Z B O R N I K

Ob 200-letnici organiziranega šolstva v Juršincih
Šolski zvonec zvoni že 200 let
(1806-2006)

Izdajatelj: Javni zavod Osnovna šola Juršinci

Urednik: Slavko Feguš
Oblikovala: Damjan Šimenko, Slavko Feguš
Lektorirala: Slavica Gerič
Računalniško oblikovanje: Damjan Šimenko
Tisk: Grafis d.o.o.
Marec, 2006
Naklada 1000 izvodov
© 2006 Vse pravice pridržane

CIP- Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

373. 3(497.4 Juršinci)(091)(082)

OSNOVNA šola (Juršinci)

Šolski zvonec zvoni že 200 let: (1806-2006) : ob 200-letnici
organiziranega šolstva v Juršincih : zbornik / [urednik Slavko
Feguš]. – Juršinci : Osnovna šola, 2006

ISBN 961-238-583-1

1. GL. stv. nasl. 2. Feguš, Slavko
224460288

KAZALO

1	200-LETNICA ŠOLSTVA V JURŠINCIH.....	6
2	ALOJZ KAUČIČ.....	8
3	OBČINA JURŠINCI	10
4	SPOMINI BIVŠIH RAVNATELJEV IN RAVNATELJIC	12
4.1	FRANC KOVAČIČ, DOLGOLETNI RAVNATELJ V JURŠINCIH.....	12
	SPOMIN NA SLUŽBOVANJE NA OSNOVNI ŠOLI JURŠINCI.....	12
4.2	ZINKA BEZJAK - MOJ MAJHEN PRISPEVEK ZA BOLJŠE ŠOLSTVO..	14
4.3	FRANCKA PETROVIČ - PO POTI SKOZI ČAS	28
4.4	SLAVKO FEGUŠ.....	31
	MOJE VODENJE ŠOLE V ŠOLSKIH LETIH 2001/02 IN 2002/03	31
5	ZGODOVINA ŠOLE	33
5.1	IZ ZGODOVINE OSNOVNE ŠOLE JURŠINCI.....	33
5.2	ŠOLSKO LETO, ŠT. UČENCEV, UČNI USPEH.....	60
5.3	ŠOLA MED VOJNO	62
5.4	UČITELJSTVO IN NAJPOMEMBNEJŠI DOGODKI NA OŠ JURŠINCI	66
6	PIONIRSKA KRONIKA.....	118
7	ŽIGI.....	121
9	ŠOLSKÉ POTREBŠČINE, OPREMA IN DRUGI PRIPOMOČKI NEKOČ.....	126
10	KAJ SO PISALI O NAS?	127
11	RAČUNALNIŠTVO NA OŠ JURŠINCI.....	132
12	ŠPORT NA OŠ JURŠINCI	134

1 200-LETNICA ŠOLSTVA V JURŠINCIH

Ob jubilejih se ozremo v preteklost in poskušamo podoživeti trenutke, ki so krojili ta čas.

Težko si predstavljamo, kako so doživljali šolo učenci pred dvesto leti. Verjetno tako kot danes. Za nekatere je šola breme, obveznost, za druge pa pomeni veliko priložnosti za pridobivanje znanja,

spretnosti, za druženje, za osebno rast.

Pomena kvalitetnega šolanja so se ljudje v teh krajih dobro zavedali. Vedno so se našli v okolju taki, ki so poskrbeli, da so imeli otroci v šolah čim boljše pogoje za delo, učitelji pa so si vedno prizadevali učencem nuditi veliko znanja in popestriti pouk ter jim približati svet učenosti tako, da so radi prihajali v šolo.

Zanima me, kako bi se, učenci izpred dvesto let, počutili v današnji šoli.

Kako bi ocenili vse te spremembe v šolskem sistemu od oblik in metod poučevanja, opremljenosti šole do sprememb v učnih načrtih in standardih znanja? Kako bi ocenili današnje učence in učitelje.

Jubilej je tudi priložnost, ko se ustavimo in vprašamo, kako naprej.

Naša prizadevanja za kvalitetno, pestro in zanimivo delo pri vzgoji in izobraževanju otrok se bodo nadaljevala. Naredili bomo vse, in kot najbolje znamo, da bodo otroci dobili veliko kvalitetnega znanja, da bosta šola in vrtec prijazna za otroke, delavce, starše in vse občane.

In kakšna bo šola v Juršincih čez dvesto let?

Veliko bo sprememb, vendar pa bodo v njej še vedno radovedni in razposajeni učenci. V njej bodo učitelji, ki se bodo trudili dobro opraviti svoje poslanstvo.

JELKA SVENŠEK, RAVNATELJICA

2 ALOJZ KAUČIČ ŽUPAN OBČINE JURŠINCI

OB 200- LETNICI OŠ JURŠINCI

Ob 200-letnici OŠ Juršinci je potrebno pokukati v zgodovino, ki je izredno pestra. Šola je bila vseskozi najpomembnejša institucija v kraju, katero so obiskovali tudi nekateri veliki ljudje: akademik dr. Anton Slodnjak-pisatelj, dr. Štefka Cobelj-zgodovinarica

in izumitelj ter industrialec Janez Puh.

Moram omeniti tudi, da sta na tej šoli poučevala verouk nekdanja duhovnika Anton Aškerc in Anton Krempelj.

Število učencev je bilo nekoč enkrat večje. Danes pa moramo biti zadovoljni, da je že nekaj let to število stabilno in da ne pada.

Želeli bi pa seveda, da bi bilo učencev več, kajti šola kot takšna in tudi telovadnica z večnamensko dvorano, omogočata vse standarde zahtevnih učnih programov in telesne vzgoje.

Na to ustanovo, ki je hkrati naš edini zavod, smo seveda ponosni. V sklopu tega zavoda je tudi povsem novi vrtec, ki prav tako zagotavlja zahtevne standarde otroškega varstva.

Sam se trudim, in prepričan sem, da mi to tudi uspeva, da je sodelovanje med lokalno skupnostjo in zavodom na visoki ravni. Zadovoljen sem, da imamo na šoli odličen kader in da ravnateljica šole vedno prisluhne tudi potrebam lokalne skupnosti, s katero odlično sodeluje.

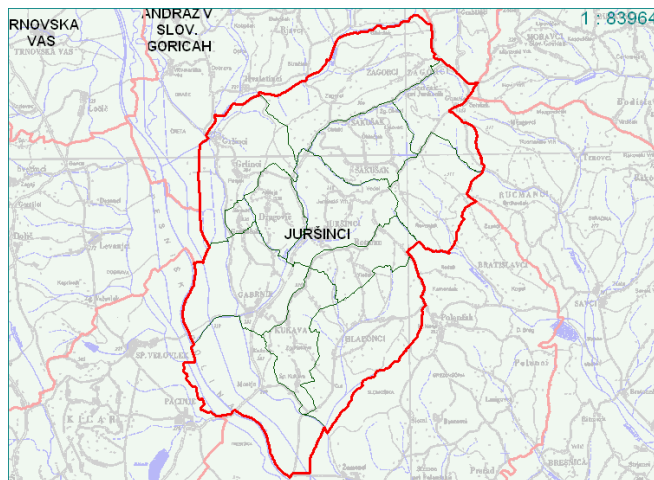
Zavedam se, da je za kraj, pa tudi za celotno občino, ta institucija izrednega pomena, zato se bom trudil, skupaj z občinskim svetom, da bodo imeli učenci v šoli in otroci v vrtcu zagotovljene kar najboljše pogoje za učenje in tudi druge izvenšolske dejavnosti. Prav tako bom poskrbel, da bo lahko potekalo kvalitetno delo z našimi najmlajšimi občani v vrtcu.

200-letnica je častitljiv jubilej, zato ga je potrebno nadvse svečano proslaviti, se ozreti nazaj in razmišljati, kako vnaprej še izboljšati kvaliteto učenja in varstvo naših najmlajših, ki so naše največje bogastvo.

3 OBČINA JURŠINCI

Občina Juršinci se razprostira na površini 3625 ha, v njej živi 2400 občanov. Ustanovljena je bila 29. 12. 1994, ima 13 naselij in približno 650 gospodinjstev.

Občina je nastala iz nekdanje KS Juršinci in naselja Hlaponci, ki je prej spadalo pod KS Polenšak. Obe Krajevni skupnosti sta spadali pod nekdanjo občino Ptuj. V Občino Juršinci spadajo naselja Bodkovci, Dragovič, Gabrnik, Gradiščak, Grlinci, Hlaponci, Juršinci, Kukava, Mostje, Rotman, Sakušak, Senčak in Zagorci.

Karta občine Juršinci

Grb občine Juršinci

Ozemlje občine zavzema del vinorodnega gričevja na obeh straneh ceste Ptuj-Juršinci-Gornja Radgona in del Pesniške doline. Po pobočjih in slemenih ležijo skrbno obdelani in negovani vinogradi.

Prebivalci se ukvarjajo predvsem z vinogradništvom, s sadjarstvom in poljedelstvom. Že leta 1905 je bila ustanovljena Prva štajerska trsničarska zadruga pri Sv. Lovrencu v Slovenskih goricah. Tradicija pridobivanja kvalitetnih trsnih cepljenk se nadaljuje v današnji čas.

Cerkev Sv. Lovrenca.(Foto: S. Feguš)

Enako pomembno je sadjarstvo.

Kraj Georgendorf se omenja že leta 1320, ime Juršinci pa že leta 1409. Župnijska cerkev Sv. Lovrenca se prvič omenja 1322. leta. Sedanja gotška stavba je bila zgrajena v letih 1517-1540. Freske je naslikal mojster Brollo. Križev pot je delo Slavka Pengova in je nastalo v obdobju med obema vojnama. Leta 1992 je bila obnovljena zunanost cerkve.

V občini Juršinci je bilo rojenih tudi nekaj znamenitih osebnosti, več o njih bomo izvedeli v zgodovini šole.

Občina je zanimiva tudi v turističnem smislu. Mnoge turistične kmetije in gostinci ponujajo kvalitetna vina ter bogato kulinarično ponudbo. Kulturno zgodovinsko dediščino dopolnjuje Puhov muzej in vsakoletna prireditev Zahvala jeseni. Naravne lepote pa lahko občudujemo z razglednega stolpa na Gomili (352 m n.v.).

SLAVKO FEGUŠ

4 SPOMINI BIVŠIH RAVNATELJEV IN RAVNATELJIC

4.1 FRANC KOVAČIČ, DOLGOLETNI RAVNATELJ V JURŠINCIH SPOMIN NA SLUŽBOVANJE NA OSNOVNI ŠOLI JURŠINCI

Ob mojem prihodu na Osnovno šolo v Juršincih leta 1954 je bilo na šoli nad 450 otrok.

Takrat je veljala za eno največjih osemletk v Slovenskih goricah. Učenci so iz okoliških vasi prihajali peš, včasih tudi več kot 6 kilometrov. V šolo so prihajali zelo neredno, pozimi zaradi visokega snega, spomladi in jeseni pa so pomagali pri delu na kmetijah.

Z učiteljskim zborom nam je uspelo nekako prepričati starše, da je šola obvezna in vendarle najboljša popotnica za življenje.

Šolski obisk se je izboljšal in uvedli smo predmetni pouk.

Primanjkovalo je učiteljev. Le malokdo je rad prišel v takrat zelo odročen kraj, težave pa so bile tudi s stanovanji ...

Poučevali smo, za današnje čase, v nemogočih razmerah. Učilnice so bile nefunkcionalne, brez učnih pripomočkov ... Vsem težavam navkljub nam je uspelo, kot eni izmed prvih šol, uvesti Kmetijsko gospodarsko šolo. Obiskovali so jo učenci s končano osemletko in po enem letu so se lahko vpisali v 2. letnik srednje kmetijske šole.

V okviru šole je delovalo prosvetno društvo. Pripravljali smo različne prireditve in proslave. Naše predstave so bile zelo dobro obiskane, saj je bila to ena izmed redkih kulturnih, lahko rečemo tudi zabavnih in družabnih prireditev v Juršincih. Gledališka skupina je bila sestavljena iz samih amaterskih igralcev, vaščanov in učencev. Za vse smo poskrbeli sami, od kostumov do odrskih kulis.

S pripravo in izvedbo gledaliških predstav so povezani moji najlepši spomini. Mnoge, med njimi Kekec, so naletele na dober odziv publike in nekateri so celo dejali, da se lahko primerjajo z uprizoritvami takratnih profesionalnih gledališč.

Šola je pomagala tudi pri različnih delih v krajevni skupnosti. Za pomoč pri kopanju jarkov za vaški vodovod smo, po končani akciji, dobili v zahvalo televizor, ki je bil prvi v vasi. Televizor smo namestili v razred, ki nam je nadomestil kinodvorano.

Težek in dolgotrajen projekt je bila obnova šole, saj je bilo potrebno obnoviti staro poslopje, učilnice, zamenjati dotrajane ladijske pode, sanitarije ...

Leta 1975 smo pričeli izdajati tudi šolsko glasilo Slovenske gorice. V prvo številko je napisal spomine rojak, pisatelj dr. Anton Slodnjak.

Leta 1977 sem se upokojil. V vseh letih mojega službovanja v Juršincih se je zvrstilo kar 67 učiteljev. Teh se rad spominjam, kakor tudi mnogih sodelavcev, učencev in prijaznih domačinov.

4.2 ZINKA BEZJAK - MOJ MAJHEN PRISPEVEK ZA BOLJŠE ŠOLSTVO

Povabilo z Osnovne šole Juršinci, kjer sem preživela 15 šolskih let svoje pedagoške poti, da naj prispevam nekaj svojih razmišljanj za jubilejni *Zbornik* ob spoštljivi 200-letnici šole, me je razveselilo in hkrati pripomoglo k ponovnemu oživljanju spominov na ta čas pred dobrimi tridesetimi let. V svojem prispevku želim nanizati nekaj vtisov, doživetij in razmišljanj o takratnem življenju in to predvsem o ljudeh v šoli in zunaj nje in manj o statističnih podatkih o delovanju šole. Morda bo moj zapis obarvan nekoliko čustveno, vendar so spomini celostni, kot je človek celota in se njegove lastnosti odražajo na vseh področjih: *v mislih* - ob resnih strokovnih analizah, *v besedah* - ob vzpostavljanju in gradnji medčloveških odnosov, kot tudi *v dejanjih* - ob opravljanju vsakodnevnih in tudi življenjsko pomembnih aktivnostih. Čeprav ima šola dolgo in burno zgodovino, se bom tokrat ozrla na obdobje v 70-tih in 80-letih prejšnjega stoletja, ki sem ga preživljala v tem kraju, in katerega delček zgodovine sem tudi sama.

Vsa moja poklicna pot je bila namenjena celostnemu pedagoškemu delu: delu z učenci in za njih, delu z učitelji, delu s starši in tudi sodelovanju z uglednimi pedagoškimi

strokovnjaki v Sloveniji. Takrat smo bili tovariši in tovarišice in želim, da bralca tega zapisa to ne moti, kajti za mene so to še vedno - v dobrem pomenu besede.

Začetno leto 1973

To leto sem opravila diplomu na Pedagoški fakulteti v Mariboru, iskala novo zaposlitev učiteljice, in sploh na novo postavljala svoje življenjske tirnice. Pri odločitvi, da sprejemem službovanje v Osnovni šoli Juršinci, je bila najpomembnejša hkratna dodelitev stanovanja v učiteljskem bloku, pa čeprav tega kraja poprej nisem poznala.

Med počitnicami sem se, na povabilo vodstva šole, z avtobusom odpravila iskat kraj bodočega bivanja. Cesta je bila makadamska, strašno jamasta in izjemno vijugasta, gričevnata pokrajina prijetna za oko, domačije ob cesti v večini stare, le tu in tam kakšna novejša zgradba. Vožnja v neznano se mi je zdela neskončno dolga. Prijazen šofer me je opozoril na izstop. Šla sem v smeri proti cerkvi, kajti že na učiteljišču so nam profesorji povedali staro pravilo, kako najti šolo na podeželju: »Šola stoji ob cerkvi,« so rekli. Prišla sem na gradbišče, kajti to poletje je bila šola v temeljiti obnovi. V učilnici ob vhodu sta bila dva moška, ki sta pred pleskarskimi posegi v omare umikala učila in knjige. Oba sta bila prašna in umazana, starejši bolj kot mlajši, in kljub počitnicam videti utrujena, a prijaznih besed. V pogovoru sta se vljudno predstavila in pošalila na račun svojega videza. Bila sta ravnatelj Franc Kovačič in hišnik Martin Horvat. Še danes se nasmehnem ob takratni dilemi, saj nisem vedela, kateri je zares tovariš ravnatelj. Bila sem lepo, preprosto sprejeta in pogovor je stekel v poslovno smer.

Zaradi zakasnitve z obnavljanjem šole smo to šolsko leto pričeli s poukom konec septembra in zamujene dneve nadoknadili ob sobotah. Dodeljen mi je bil prvi razred. Šolski prostori so bili kot novi, vendar je zaradi prostorske stiske potekal pouk v dveh izmenah in učenci razredne stopnje so, praviloma, prihajali v šolo v popoldanskem času. Kljub že nekajletni praksi sem se, predvsem v začetku, pogosto počutila utesnjeno. Spoznavati nov delovni kolektiv, nove običaje in narečje, ki je, predvsem pri prvošolčkih, še originalno domače in kot mama vpeljati svoja dva sinova v novo bivalno okolje in v šolo, mi je jemalo veliko energije. Moči sem črpala iz prijetnih občutkov o dobri sprejetosti v razredu, v kolektivu in v soseski.

Moj 1. r v šol. letu 1973/74

Življenje in delo se je utirilo, minilo je to šolsko leto in kar nekaj naslednjih. Dokaj hitro sem spoznala delovanje učiteljskega kolektiva in življenje v kraju. Prav to slednje, to je življenje ljudi v šolskem okolišu, daje poseben pečat življenju in delu sleherne šole. Prav zato ga mora sleherni učitelj dodobra spoznati, saj le tako lahko razume navade učencev in jim potem učinkovito pomaga pri učnem delu. V Slovenskih goricah je bila v sedemdesetih letih velika posebnost, da je bilo močno prisotno zdomstvo ljudi zaradi dela v tujini. Številnim učencem so starše nadomeščali stari starši ali pa so za njih skrbele le matere, ob garaškem delu na kmetijah. Posebno ob praznikih se je utrip življenja v kraju močno spremenil, kar

je bilo občutiti tudi pri šolskem delu. Po prašnih cestah so se valili veliki bleščeči avtomobili, ob gostilnah je bil vesel vrvež, otroci so v šoli hiteli pripovedovati o takšnih in drugačnih darovih, ki so jim jih prinesli starši ali sorodniki iz velikega sveta. Po praznikih je bilo med učenci opaziti posebno nezbranost. Marsikateri obrazek je nosil sledi žalosti in učitelji smo vedeli, da otroci pogrešajo popolno družinsko življenje. Učiteljski kolektiv se je zavedal svoje naloge in namenjal veliko pozornosti socialnim, in čustvenim stiskam otrok, z izkazovanjem razumevanja in podpore družinski vzgoji ter s strpnim reševanjem vzgojnih problemov.

Na šoli smo v tem času namenjali precej pozornosti reševanju socialnih razlik med učenci, izvajali akcije za njihovo ustrezno opremljenost z učnimi pripomočki in sploh skrbeli za njihovo dobro počutje v šoli, da bi bilo izostajanje od pouka čim manjše. Počasi se je izboljševal tudi skupni standard učencev. Urejene so bile skupne garderobe za odlaganje oblačil ob prihodu v šolo. Šolske malice so bile za vse: nekaj smo imeli domačega pridelka s šolskega zemljišča, dokaj velik je bil zalogaj darovane ozimnice s strani staršev, uspeli pa smo uvesti tudi veliko brezplačnih malic za učence, kar je finančno pokrila služba Socialnega skrbstva občine Ptuj. Šolska zakonodaja je prinesla tudi ugodnosti brezplačnih avtobusnih prevozov za tiste učence, ki so bili od šole oddaljeni več kot štiri kilometre. Sicer pa so bile šole v celoti ekonomsko odvisne od materialnih zmožnosti občine, le učne načrte je predpisovala republika in to, se razume, za vse šole iste vrste enake ob neenakih

pogojih dela. Razpon finančnih možnosti med revnimi in bogatimi občinami se je kruto izkazoval in puščaj negativne posledice za enakomerni razvoj šol in za zaposlene v njih.

Velik problem šol, predvsem na podežlju v revnejših občinah, je bil pomanjkanje učiteljev »z ustrezno izobrazbo«, predvsem za nekatere učne predmete na predmetni stopnji. Nova šolska zakonodaja je postavila zahtevo po višji izobrazbi za učitelje predmetne stopnje, a zaposleni so bili v pretežni večini učiteljiščniki, kar se je štelo za srednjo stopnjo izobrazbe. Težave so se koncem sedemdesetih let do neke mere omilile s tem, da smo vzpostavili možnost prehajanja učiteljev med sosednjimi šolami ob prilagajanju urnikov. Vse več učiteljev se je tudi odločalo za nadaljnji študij na takratni Pedagoški akademiji. Tako se je kadrovska ustreznost v naslednjih letih izboljševala. Tudi sama sem se odločila za nadaljnji študij ob delu in si čez nekaj let pridobila fakultetno izobrazbo in to predvsem zato, ker je strokovna javnost opozarjala na potrebo, da naj ima ravnatelj za uspešno vodenje vsaj eno stopnjo izobrazbe višje od učiteljev, čeprav še danes to ni uresničeno.

Kljub temu, da smo bili predani pedagoškemu delu, je bila v učiteljskih vrstah občasno rahla nejevolja zaradi nizkega vrednotenja našega dela. Plače so bile nizke, pa še to različne od občine do občine. Nekoč sem prebrala neke modrost neznanega avtorja, ki je zapisal: *»Država, ki v sedanjosti slabo vrednoti in plačuje učitelje, potrebuje v prihodnosti mnogo policije«*. Tega se spomnim še sedaj, ko sem že tudi sama med starejšimi.

Prelomno leto 1976

Tega leta je ravnatelj Franc Kovačič v času letnih počitnic zbolel in kazalo je, da bo ostal na zdravljenju dalj časa. Novo šolsko leto je bilo pred vrati in šolski kolektiv me je določil za začasno vršilko dolžnosti ravnatelja. To je bilo takrat zame nekaj čisto novega, nezaželenega, na kar nisem bila pripravljena. Moje takratne pedagoške izkušnje so bile vezane le na razred učencev in rada sem opravljala to delo. Kljub temu, da je bil to čas »samoupravljanja« in da sem bila že dobro leto predsednica zbora delavcev šole, do takrat že vodila veliko število roditeljskih sestankov in si s tem pridobila malo izkušenj vodenja odraslih skupin, sem se vodenja kolektiva bala, kaj šele finančnega vodenje šole. Z vsebino šolske zakonodaje nas je seznanjal ravnatelj, a na pogled oblikovno šolske in finančne dokumentacije nisem poznala in nisem vedela, kaj vzeti v roke.

Torej kje in kako začeti? Takrat sem spoznala, kako so vsa naša, bolj ali manj uspešna dejanja, odvisna od soljudi, ki nas obkrožajo in lastne volje, da zaupane naloge dobro opraviš. Vsi zaposleni na šoli so mi dajali moralno podporo; bili smo složni, iskreni in pristno povezani. Ko danes razmišljam o teh časih moram priznati, da me navdaja občutek zadovoljstva: obkrožali so me zares dobri ljudje, zaupali smo si in se medsebojno spoštovali. S podobnimi osrečujočimi občutki sem se srečala tudi še kasneje na novem delovnem mestu in hvaležna sem zanje.

Navajati imena sodelavcev, ki so mi bili v največjo podporo, bi bilo najbrž neprimerno in za koga krivično, če bi ga izpustila; pa vendar si dovolim narediti izjemo in

z vsem spoštovanjem omenim tovariša tajnika in računovodjo šole, Tončka Slodnjaka. Bil je tih, skromen človek, vreden vsega zaupanja, delaven in pošten, hkrati pa je izžareval izjemen čut za plemenitenje medčloveških odnosov med delavci šole kot pri učencih. Še danes sem mu hvaležna za mnoge stvari, ki sem se jih naučila z njegovo pomočjo, in sploh za njegove človeške vrline, kajti tudi zaradi njega sem vztrajala pri novih nalogah.

To prelomno šolsko leto je potekalo, tako z organizacijskega kot s pedagoškega vidika, pretežno s kolektivnim vodenjem. Na šolo so prihajali številni poslovni obiski: predstavniki Zavoda za šolstvo so spremljali potek pedagoškega dela, delegacije občinske Izobraževalne skupnosti pa predvsem finančno poslovanje in gospodarjenje in še drugi. Vedno so izražali pohvale in pripravljenost za morebitno svetovanje in podporo.

Med šolskim letom smo izvedeli, da se tovariš ravnatelj Franc Kovačič zaradi upokojitve ne bo več vrnil v šolo. Odhajanje sodelavcev me je vedno žalostilo, kot da z njimi odhaja del mene. On in Tonček Slodnjak sta bila spoštljiva moža in pomemben del zgodovine šole, o čemer bo v tem Zborniku zagotovo kdo še pisal. Jaz sem ponosna, da smo bili sodelavci.

Zaradi upokojitve ravnatelja so nas pristojne občinske službe in Zavod za šolstvo pozvali k razpisu delovnega mesta. Prispelo je kar nekaj prijav, a sama o tem nisem razmišljala. Bila sem še mlada (33 let), a tradicija je bila, da so bili ravnatelji starejši moški, imela pa nisem za tiste čase pomembnega političnega pogoja za vodilno mesto – nisem bila član Zveze komunistov. Šele na pozive republiških pedagoških in občinskih strokovnih

služb za šolstvo ter šolskega kolektiva, sem oddala kandidaturo in bila tudi imenovana za ravnateljico. Najbrž sem bila takrat edina ravnateljica šole v Sloveniji brez rdeče izkaznice; to so mi poklonili nekaj let kasneje, kar mi je prineslo le obilo dodatnega dela v krajevni skupnosti, a izogniti se mu nisem mogla. Pri vsem tem pa je bilo zanimivo to, da rdeče izkaznice sploh nisem več potrebovala ob odhodu iz šole na Zavod RS za šolstvo v Maribor, kajti tam je imela odločilno vrednost le pedagoška strokovnost, kar se mi je zdelo zelo smiselno.

Tako sem leta 1977 začela ravnateljjevanje uradno, trajalo pa je še naslednjih enajst let. Pred tem sem imela sama dobre ravnatelje, ki so mi bili za vzgled. Cenila sem njihove dobre izkušnje, upoštevala že doseženo in skupaj s kolektivom gradila naprej. Bilo bi napak, če si bi domišljali, da prej ni bilo »nič« in da začenjamo znova. Pa vendar, naslediti delo izkušenih ljudi ni ravno enostavna odločitev. Moja mama je večkrat, kadar nas je otroke opogumljala, da zmoremo mladi veliko, ponovila misel, ki jo je nekoč prebrala v nekem časopisu in se glasi približno tako: *»Starejšim je treba dopovedati, da bi doumeli, da bo svet obstajal tudi takrat, ko jih ne bo več in spoštovali mlade; mlajšim pa je treba dopovedati, da bi se zavedali, da je svet obstajal tudi takrat, ko jih še ni bilo in cenili starejše.«* (Ja, precej modrosti je v tem!)

Na šoli smo se trudili delo nadaljevati in napredovati korak za korakom. Danes lahko rečem, da smo bili kolektivno dokaj uspešni. Uspeh je še vedno pomenil dobro popotnico za nadaljnje delo, tako pri odraslih, kot pri učencih. V pouk smo vnašali

izboljšave, ki so pripomogle k večji učni uspešnosti, in to z upoštevanjem razlik v učnih sposobnostih učencev. Veliko smo se študijsko poglobljali v pedagoško novost »individualizacija in diferenciacija pouka« in najprej izvajali dopolnilni pouk za učence, ki so iz kakršnih koli razlogov počasneje sledili pouku. Kakšno leto kasneje smo pričeli izvajati še dodatni pouk za tiste z večjimi učnimi sposobnostmi. Ob pouku smo učencem ponudili številne interesne dejavnosti, ki so bile polno obiskane. Tudi starši so bili zadovoljni z novostmi in bi želeli še večji izbor krožkov, predvsem takšnih za ohranjanje starih rokodelskih spretnosti, ki jih je sodobni čas izpodrival. Problem je bil, kako najti ustrezne mentorje, a so nam bili starši pripravljeni pomagati. Tako smo imeli zunanje mentorje za nekatere dejavnosti: za kmetijski krožek, pletenje košar iz šibja in še kaj.

Interesnim dejavnostim smo namenjali veliko pedagoško pozornost, saj so bile pomemben dejavnik pri oblikovanju otroške osebnosti in tudi pri poklicnem usmerjanju. Pri dejavnostih v krožkih so bili učenci z učnimi težavami, pogosto, zelo uspešni. Dosežek na tem področju je ugodno vplival na njihov odnos do pouka, utrjeval samozavest in s tem vplival na boljši učni uspeh. Vedno je veljalo to, da je uspeh največja motivacija za nadaljnje delo.

V tistih letih se je velika pozornost namenjala družbeno koristnemu delu in ustanavljanju »Šolskih zadrug«. Vse šole smo iskale možnosti ureditve šolskih vrtov in drugih obdelovalnih površin, da bi pri učencih vzpodbujali in privzgajali interes za obdelovanje zemlje. Naša šola je imela v lasti kar precej zemljišča, ki smo ga namensko

razdelili za vzorčno kmetovanje s kulturami, po katerih je značilen šolski okoliš. Zelenjavni vrt je bil ob šoli že od nekdaj, le da so ga sedaj organizirano obdelovali učenci in gojili različno zelenjavo za potrebe šolske kuhinje. Sadovnjak in vinograd smo posodobili pod vodstvom Kmetijskega zavoda Maribor in domačega, po Sloveniji in širše znanega, Društva trsničarjev in drevesničarjev. V sadovnjaku smo pustili nekaj starih dreves, dosadili pa smo nove sorte različnih vrst sadja. Tako so učenci lahko opazovali in se vadili oskrbe starih in novih nasadov. Ker je v Slovenskih goricah vinogradništvo primarna kmetijska panoga, smo že obstoječi vinograd obnovili in zasadili z novimi sortami vinske trte, predvsem za namizno grozdje.

To so bili za šolo veliki projekti. Pri obdelavi zemlje smo imeli pomoč krajanov. Darovali so tudi vse drevesne in trtne sadike, strokovni nadzor in svetovanje pa je ostalo v okrilju Kmetijskih strokovnih služb Ptuja in Maribora. Uvedli smo tudi fakultativni pouk s kmetijskimi vsebinami z zunanjim strokovnim sodelavcem. Menim, da so učenci ob lastni aktivnosti pridobivali delovne navade in vzglede za sodobno kmetovanje, kar je delno vplivalo tudi na njihovo poklicno usmerjanje. Življenje in delo šole je bilo pristno povezano z naravo, šolska prehrana pa je bila vitaminsko obogatena z domačimi pridelki.

Šola v tem času ni doživela le obogatitve z interesnimi dejavnostmi. Kljub prostorski stiski smo pripeljali v kraj »potujoči vrtec«, ki je bil dobrodošlo dopolnilo »mali šoli«, ki smo jo, kot pripravo na vstop v šolo, takrat izvajali v skrčeni obliki. Mislim, da je bil to tri-mesečni program. Celoletna »mala šola« je bila v tem okolju uvedena v

osemdesetih letih in je zaradi prostorske stiske v šoli potekala v Trsničaskem domu v bližini šole.

Šolski program smo razširili tudi z oddelkom podaljšanega bivanja, predvsem za učence prvega in drugega razreda. Pri vsebinski širitvi dejavnosti smo posvečali pozornost kvaliteti pouka in sistematično pripravljali študijsko poglobljene pedagoške vsebine za razprave na zborih učiteljskega kolektiva.

Največji problem, s katerim smo se srečeval, je bila prostorska stiska. Nekatere velike učilnice smo pregradili, da smo pridobili kabinete za učila, pridobili pisarniški prostor za ravnatelja, uredili kuhinjo po predpisanih standardih, vendar prostorske stiske s tem nismo rešil. Med počitnicami smo tudi sami kolektivno prepleskali učne prostore in sploh skrbeli za urejenost in kar se da ugodno učno okolje.

Z vnemo in optimizmom smo zrl naprej v načrtovanje izgradnje prizidka s telovadnico, kar bi omogočilo enoizmenski pouk.

V okviru vsesplošnega družbenega in gospodarskega srednjeročnega načrtovanja smo, skupaj s Krajevno skupnostjo Juršinci, vložili veliko skrbi za dograditev šole. Naredili smo idejni načrt prostorskih potreb šole skupaj z demografsko analizo, kandidirali z načrti pri Izobraževalni skupnosti Ptuj in uspeli priti v občinski srednjeročni plan. Pripravljalna dela so se tako lahko pričela. Ob izdatni podpori Krajevnne skupnosti smo od Urbanjevih opravili nakup zemljišča ob šoli. To sta bila že starejša človeka, oče in hči Trezika, ki te njive nista mogla več obdelovati. Z njunim soglasjem je Krajevna skupnost poskrbela, da je

bila večina kupnine rezervirana za njuno bivanje v Domu starejših občanov Ptuj, kamor sta se kmalu preselila. Bila sta zadovoljna in tudi mi, saj smo lahko naročili projektno in gradbeno dokumentacijo.

Takšen je bil začetek gradnje prizidka k osnovni šoli Juršinci in v tem je bil moj prispevek k veliki pridobitvi šolskega okoliša. Šola je po več letih velikega prizadevanja mojih bivših sodelavcev, krajanov in širše skupnosti zrasla v pravo lepotico. Tako danes, nekoč na zunaj skromna, a upam trditi, da vsebinsko bogata šola, praznuje svojo spoštljivo obletnico obstoja v novi, svečani podobi, ki se razkazuje sredi Slovenskih goric v ponos učiteljev in malih ter velikih vaščanov, pa tudi tistih, ki smo vsaj malo prispevali k zgodovini šolstva v Juršincih.

Zaključno leto 1988 in pogled naprej

Tega leta sem zaključila z delom na tukajšnji šoli in, na povabilo, sprejela službo na Zavodu RS za šolstvo na organizacijski enoti Maribor, a v Juršincih sem stanovala še do leta 1990, ko sem se preselila na Ptuj. Ko sem kraj zapuščala, čeprav se še rada vračam, je bila njegova podoba bistveno drugačna od tiste ob mojem prvem prihodu. Ceste so bile seveda že dalj časa asfaltirane, kmetije posodobljene, nove hiše so izpodrivale stare, kmečka dvorišča urejena, balkoni v cvetj. Vse več ljudi ima zaposlitev doma ali v bližini. Še hitrejši in

intenzivnejši razvoj na vseh področjih kraj doživlja z ustanovitvijo lastne občine in z bolj samozavestnim pogledom stremi naprej v izboljševanje življenjskega standarda.

Morda je moj zapis obarvan precej osebno, vendar moram poudariti, da sem kljub težavam s katerimi sem se srečevala, s srcem opravljala pedagoško delo. Ponosna sem na vse tiste pridobitve in naše skupne dosežke, ki so največkrat vidni le ozkemu krogu ljudi in so bili opazni tudi v kraju in širše.

Moje razmišljanje in pogled na naloge sta bila vedno usmerjena naprej, v izboljšave obstoječega, v iskanje in ustvarjanje takšnega pouka, kjer bo vsak učenec uspešen, obravnavan in spoštovan kot celostna osebnost. Napredek se mi je zdel vedno najpomembnejši, tako za učence kot za učitelje.

Zavod RS za šolstvo, kjer sem delovala zadnji del svoje poklicne poti, sem doživljala kot pomembno institucijo za razvoj šolstva kot most med teorijo in prakso, s temeljno nalogo spodbujati pedagoški napredek, uvajanje novosti v šolsko prakso in usposabljanje učiteljev za poučevanje v devetletni osnovni šoli. V okviru takšnih nalog sem se še pogosto srečevala z nekdanjimi sodelavci šole in vedno mi je bilo ob njih prijetno domače.

Svojo delovno dobo sem zaključila in pogled nazaj mi prikaže veliko opravljenih nalog in tudi velik napredek pri izvajanju vzgojno-izobraževalnega dela na šolah. Zdaj, ko vedno jasneje vidim prehojeno pot in umirjeno razmišljam o opravljenem delu, me preveva občutek zadovoljstva ob ugotovitvi, da smo se, tako na tukajšnji šoli kot na Zavodu RS za

šolstvo, najbrž znašli skupaj pravi ljudje kot sodelavci, ki smo se z optimizmom lotevali problemov, skupaj strokovno rasli in se skupaj veselili uspehov in napredka.

Naj vsem, s katerimi sem kakorkoli sodelovala, velja iskrena zahvala z željo, da nas tudi vnaprej vežejo prijetni spomini na iskrena prijateljstva in delo, ki smo ga skupaj opravili in tako nekaj malega prispevali k boljšemu šolstvu in svetli plati zgodovine šole v Juršincih.

4.3 FRANCKA PETROVIČ - PO POTI SKOZI ČAS

So poti, ki vodijo v neznano, in so poti, ki se končajo tam, kjer te čakajo veselje, sreča in uspeh.

Leta 1966 me je pot pripeljala v Juršince, kjer mi je bilo z dekretom takratne občine Ptuj dodeljeno delovno mesto učiteljice razrednega pouka. Juršinci - tedaj in danes, šola - tedaj in danes? Ni primerjave. Poučevala sem eno šolsko leto, nato pa sem za enajst let »zapustila« to šolo in se 1978 leta ponovno vrnila.

Hitro sem se znašla med novimi pa tudi nekaterimi sodelavci izpred enajstih let. Pedagoške izkušnje sem pod vodstvom tedanje ravnateljice skrbno prenašala na učence. Eno leto sem poučevala 3. razred in devet let prvega. Ta leta, ko sem se vsak dan srečevala s prvošolčki, so bila najlepša leta učiteljevanja.

Ob zaključku šolskega leta 1987/88 sem se znašla pred veliko preizkušnjo, ali nadaljevati delo učitelja ali pa se odločiti za vodenje. Po posvetu s sodelavci, ki so mi obljubili trdno podporo, sem izbrala to drugo, se prijavila na razpis, bila potrjena s strani vseh institucij in 1. 9. 1988 vstopila namesto v učilnico (po 22. letih), v pisarno.

Res je, da sem si nekaj izkušenj vodenja že pridobila kot večletna namestnica ravnateljice, vendar je bilo sedaj drugače. Ugotovila sem, da je potrebno iskati nova znanja s področja vodenja, zato sem zaključila šolo za ravnatelje

Francka s svojimi prvimi učenci v Juršincih

Skupaj s sodelavci sem izdelala vizijo razvoja osnovne šole Juršinci. Težišče je bilo na kvaliteti pedagoškega procesa, vzgojni naravnosti, vnašanju inovativnosti, skrbi za zdrav telesni razvoj učencev in seveda na dobri pedagoški klimi.

Velik poudarek je bil na sodelovanju s starši učencev, z zunanjimi mentorji, z društvi in organizacijami, s službo KS Juršinci in kasneje z občinsko upravo.

Na področju strokovnega nadzora in svetovanja smo bili v izredno dobrem odnosu z Zavodom RS za šolstvo in Ministrstvom za šolstvo in šport RS.

Za doseganje navedenih ciljev je bilo potrebno dodati nenehno izobraževanje vseh delavcev, predvsem pedagoških.

K vsemu temu smo dodali skrb za izboljšanje delovnih in učnih pogojev. Uspelo nam je in 31. maja 1991 leta, ko smo odprli prizidek k šoli. To je bil za vse srečen čas, saj smo lahko pričeli z enoizmenskim poukom. Nove učilnice in spremljajoči prostori so nam omogočili razširjen obseg dela. Nova učna tehnologija, učila in oprema so dajali učencem in učiteljem nove možnosti za nadstandardnost pouka.

Zaradi velike inflacije je izpadla istočasna gradnja telovadnice in adaptacija stare šole. Tudi to smo znali reševati. 6. novembra 1998 smo položili temeljni kamen za izgradnjo

večnamenske športne dvorane in vrtca. Ob mojem odhodu je ta mogočna zgradba že kazala svojo podobo. V veliko veselje mi je, da se je uresničila želja občanov občine Juršinci, predvsem pa šolskih otrok in mladine ter seveda zaposlenih.

Uresničevanje vsega tega pa je bilo mogoče le na podlagi velike skrbi ustanovitelja Občine Juršinci, z gospodom županom na čelu, ki je imel skupaj s člani občinskega sveta neizmeren posluh za dvig kvalitete pogojev dela.

Naj dodam še nekaj podatkov o učencih in zaposlenih. Število učencev in oddelkov je od 281 vpisanih v šolskem letu 1988/89 pa do 31. avgusta 2001 upadlo na 225. S tem pa so se povečale določene kadrovske težave, ni pa vplivalo na strokovno rast pedagoškega kadra in kvaliteto pouka. Učni uspeh je bil v porastu. Razveseljivi so bili uspehi in dosežki učencev na tekmovanjih v znanju, športu in raziskovalnem delu. Te so dosegli na medšolskih, državnih in mednarodnih srečanjih.

Na podlagi dosežkov je postala šola po kvaliteti dela in po dobrih medsebojnih odnosih na vseh relacijah poznana in priznana navzven, odprta za vnos inovativnosti in človeške topline.

Spoštovani!

V 24 letih svojega pedagoškega dela v OSNOVNI ŠOLI JURŠINCI (12 let učiteljica, 13 let ravnateljica) mi je pustilo na tej POTI SKOZI ČAS nepozabne spomine. Vsakdanja srečanja z učenci, s starši učencev in z drugimi dejavniki okolja, sta mi dajali moč za iskanje novih, vedno novih poti. Ko so bile odkrite v prid razvoja šole, sem bila neizmerno vesela.

Ocenjujem, da sem po napolnjeni delovni dobi in zagotovitvi, da izpolnjujem pogoje za upokožitev storila korak na tej poti, predčasno zaključila četrti mandat ravnateljstva in sestopila s te poti.

Vesela sem, da se uresničujejo moje želje, ki sem jih zapisala v šolsko kroniko ob odhodu, da naj ostane OŠ Juršinci tudi v bodoče šola, v katero bodo radi prihajali učenci, starši in delavci šole. Naj bo zgled kraju in v ponos Občini Juršinci.

4.4 SLAVKO FEGUŠ

MOJE VODENJE ŠOLE V ŠOLSKIH LETIH 2001/02 IN 2002/03

Na OŠ Juršinci sem kot učitelj geografije in zgodovine zaposlen od leta 1979. V tem času sem z mnogimi generacijami učencev ter nekdanjimi in sedanjimi sodelavci prehodil zanimivo pot šole, ustanove in javnega zavoda in vse spremembe, ki so se odvijale v teh letih. Poleg svojega osnovnega dela sem bil več let namestnik ravnateljice ge. Francke Petrovič. Naključje je hotelo, da sem 1. 9. 2001 prevzel upravljanje šole kot v. d. ravnatelja, ki je trajalo dve leti. Pri nas je bil to čas uvajanja 9-letne osnovne šole, na OŠ Juršinci smo se v tem času na prehod pripravljali predvsem organizacijsko in s pospešenim izobraževanjem strokovnih delavcev. Šola v tem

času ni mogla preiti na 9-letno šolanje, ker ni imela zagotovljenih prostorskih pogojev. Glavni pogoj je bila telovadnica, medtem ko smo nekatere prostore začeli pripravljati na zahtevane potrebe.

Ob koncu šolskega leta 2002/2003 smo opremili novo učilnico za 1. r. 9-letke in s pleskanjem olepšali učilnice.

10. 8. 2003 smo dočakali otvoritev velike in moderne športne dvorane, ki je v okolje vnesla nov zagon na športnem področju, učencem pa omogočila vrhunsko izvajanje športne vzgoje. To se je hitro pokazalo v izjemnih športnih dosežkih učencev.

Veliko časa smo posvetili tudi informacijskemu segmentu, tj. internetni povezavi, nabavi programske in strojne računalniške opreme, literature ter nujno potrebnih učil in pripomočkov.

V šolskem letu 2002/2003 smo ustanovili tudi šolski sklad, ki je namenjen izključno za potrebe nadstandardne sfere vzgojno-izobraževalnega dela.

Da smo v tem času uresničili zadane naloge, je posledica sodelovanja vseh, ki sodelujejo v življenju in delu šole, to so: učenci, strokovni delavci, ostali delavci šole, starši, lokalna oblast in občani. Vsem najlepša hvala za podporo.

5 ZGODOVINA ŠOLE

5.1 IZ ZGODOVINE OSNOVNE ŠOLE JURŠINCI

Juršinci in okolica

Kraj Juršinci leži v osrednjih Slovenskih goricah ob cesti Ptuj-Radgona. Znan je predvsem po trsničarstvu in sadjarstvu, saj se je na Slovenskem začel s to dejavnostjo ukvarjati med prvimi. Danes je središče novonastale Občine Juršinci. Prebivalci se ukvarjajo pretežno z vinogradništvom in sadjarstvom. Že leta 1905 je bila ustanovljena Prva štajerska trsničarska zadruha pri Sv. Lovrencu v Slovenskih goricah. Tradicija pridobivanja kvalitetnih trsnih cepljenk se nadaljuje v današnji čas.

Kraj Georgendorf se omenja že leta 1320, ime Juršinci že 1409. Župnijska cerkev Sv. Lovrenca se prvič omenja 1322. leta Sedanja, gotska, stavba je bila zgrajena v letih 1517–1540.

Znamenite osebnosti

Med duhovniki, ki so službovali v Juršincih, je potrebno omeniti Antona Krempa ter Antona Aškerca, oba zapisana v slovensko literarno zgodovino.

Gotovo je najpomembnejši akademik dr. Anton Slodnjak. Rodil se je 13. junija 1899 v Bodkovcih, umrl je 13. marca 1983 v Ljubljani. Osnovno šolo je obiskoval v Juršincih, klasično gimnazijo v Mariboru. Bil je literarni zgodovinar, kritik in pripovednik.

Drugi pomemben mož je bil Janez Puh, industrialec in inovator. Rodil se je 27. junija 1862 v Sakušaku, umrl 19. julija 1914 v Zagrebu. Puh se je izučil za ključavničarja. V Gradcu je

1891. leta začel tovarniško izdelovati kolesa, leta 1903, motorna kolesa in 1904. leta avtomobile. S svojim inovatorstvom in podjetnostjo je postavil temelje sedanjemu koncernu Steyr-Daimler-Puch.

Za razvoj vinogradništva je pomemben Franc Matjašič, rojen 3. oktobra 1864 v Sakušaku, umrl 8. decembra 1930 na Ptuju. Bil je potujoči vinarski učitelj. Prizadeval si je za zatiranje trtne uši in obnovo vinogradov.

Omeniti moram tudi ga. Petrov-Slodnjak Marijo, roj. v Sakušaku, priznano slavistko in anglistko.

Znana rojakinja je dr. Štefka Cobelj, rojena 18. decembra 1923, umrla 15. maja 1985. Dr. Cobljeva je bila umetnostna zgodovinarica in etnologinja. Službovala je v Beogradu, bila ravnateljica Pokrajinskega muzeja na Ptuju ter svetovalka za muzej v Somaliji. V domačem okolju se je ukvarjala predvsem z etnologijo.

Bogata in zanimiva preteklost OŠ Juršinci me je vzpodbudila, da del te preteklosti predstavim tudi širši javnosti. Kot vir podatkov sem uporabljal izključno šolsko kroniko, ki je napisana zelo skrbno in z velikim čutom odgovornosti vseh vodij in ravnateljev ter ravnateljic šole. Opozoriti moram še to, da so se Juršinci do konca druge svetovne vojne imenovali Sv. Lovrenc v Slovenskih goricah. Ime šole je bilo do druge svetovne vojne vezano na ime kraja. Sv. Lovrenc je namreč zaščitnik cerkve v kraju. Ker bi naj nekoč Sv. Lovrenca usmrtili s pečenjem na žaru, je spomin na tega mučenika postal del grba Občine

Juršinci. Spodnji del grba prikazuje ogenj z žarom, zgornji del pa sadiko vinske trte kot značilnost okolja.

Začetki šole do leta 1878

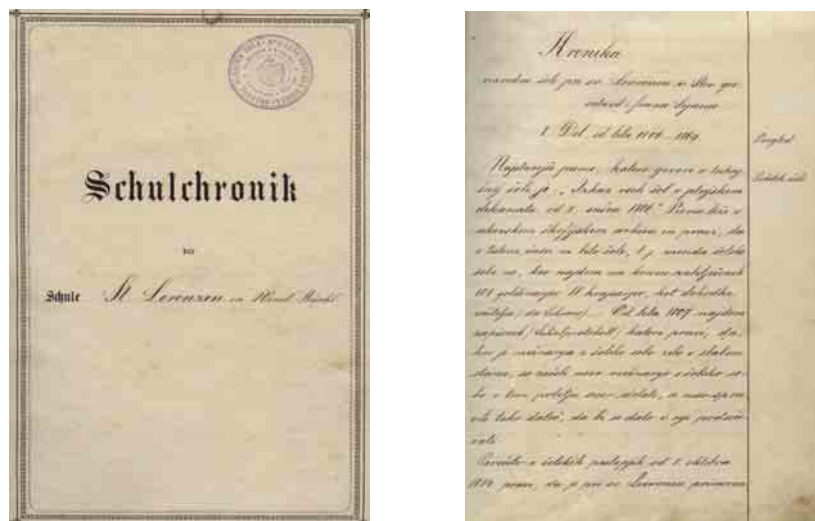
Šolska kronika nam pove, da se je pouk začel leta 1806. O začetku šolstva nam pove prvi del kronike narodne šole pri Sv. Lovrencu v Slovenskih goricah. Kroniko je pravzaprav za nazaj napisal nadučitelj Franjo Šijanec v času po šolskem letu 1878/79. Napisal jo je na osnovi dokumentov in drugih zapisov. Šijanec piše v kroniki, da je najstarejše pismo, ki govori o tukajšnji šoli "IZKAZ VSEH ŠOL V PTUJSKEM DEKANATU OD 8. SUŠCA 1806". To pismo bi naj bilo shranjeno v sekavskem škofijskem arhivu. Na koncu je zapisanih 108 goldinarjev in 18 krajcarjev kot dohodek učitelja. Pouk je bil takrat v leseni mežnariji, dokaz za to je zapisnik iz leta 1807, ki pravi, da je mežnarija s šolsko sobo v slabem stanju. Poleti leta 1807 so sicer začeli graditi novo mežnarijo, eno od sob so namenili šoli, vendar dela niso dokončali.

Naslednje poročilo je iz 1. oktobra 1815. Iz njega je razvidno, da je pri Sv. Lovrencu primerna šolska soba (lesena). Takrat so bili šolski patroni župniki mesta Ptuj, prav tako so bili nadzorniki in ogledi šole.

S pismom iz 3. septembra 1815 je graški škof dovolil vzeti iz blagajne cerkve Sv. Lovrenca 242 goldinarjev in 15,5 krajcarjev za mežnarijo in šolo. Mežnarija iz leta 1807 še ni bila končana oz. dograjena. Razliko pri ceni bodo doplačale občine oz. okoliški kraji. V

takratno faro oz. šolski okoliš so spadale naslednje vasi: Mostje, Gabrnik, Sv. Lovrenc (Juršinci), Dragovič, Kukava, Gradišak, Grlinci, Oblaki, Zagorci, Sakušak, Senčak, Bodkovci, Rotman, Vinšak in Hlaponci. Te vasi še danes sestavljajo šolski okoliš. Šele leta 1834 so zgradili novo zidano šolsko zgradbo. O poteku gradnje je nadučitelju Šijancu pripovedoval kmet Anton Čuš iz Juršincev, saj je pri zidavi sam sodeloval. Gradnjo nove šole so narekovale potrebe, saj je bilo veliko šoloobveznih otrok.

Prvi znani učitelj je bil Štuhec, zanj se ne ve, od kod je prišel in kam odšel. Zanimivi so njegovi dohodki. Za plačilo je dobil 30 mernikov žita, 10 veder vina, od občine je dobil 65 goldinarjev, 43 goldinarjev je dobil od drugod. Približno 200 goldinarjev pa bi naj dobival še v cerkvi, saj je opravljal tudi delo mežnarja in organista. Ko je na šoli poučeval Štuhec, je pouk obiskovalo okrog 60 otrok, od tega zelo malo deklic.

Prvi dve strani kronike OŠ Juršinci

Zapisnik iz leta 1859 pove, da je tega leta obiskovalo nedeljsko šolo 206 otrok. Šola je bila v tem času enorazrednica. Drugi učitelj je bil Vrečar, tudi zanj se ne ve, od kod je prišel, pozneje je poučeval pri Sv. Benediktu v Slov. goricah. Zamenjal ga je Ivan Fras, ki je na šoli ostal 13 let, zamenjal pa ga je učitelj Jože Bezjak. Nato so se do leta 1878 izmenjali naslednji učitelji: Fištrovec, Vindiš, Majcen, Plohl, Čagran, Štolcer, Možina in Ivan Belec. Slednjega so leta 1878 prestavili zaradi pijančevanja. Od februarja do 15. septembra 1878 ni bilo učitelja, tega dne pa je prišel iz Luč v Sv. Lovrenc službovat že omenjeni Franjo Šijanec. Bil je nestor juršinskega učiteljstva, šolski vodja pa do leta 1893.

Drugi del kronike, ki jo je tudi napisal Šijanec, obsega obdobje v letih od 1859 do 1879. Šele s šol. letom 1878/79 se začnejo redni zapisi šolske kronike. Kronika ni bila napisana samo še v času okupacije v letih 1941/45.

No, pa se povrnimo spet v drugo polovico 19. stoletja. Šola je bila še vedno enorazrednica. S posebnim razglasom, dne 25. maja 1868, so šolo uvrstili v četrti, to je slabši plačilni razred. Od teh plačilnih razredov je bil odvisen dohodek šole. Učitelj je imel v tem času 400 goldinarjev plače. 3. maja 1874 so se jim plače popravile, tako da je učitelj dobival 550 goldinarjev. Dohodki učiteljev so se pozneje seveda spreminjali, odvisni so bili od gospodarskega stanja in nazivov učiteljev.

Šolska stavba iz leta 1834 je bila v tem času še v dobrem stanju, šolo pa bi naj obiskovalo preko 350 učencev. V šolski stavbi je bilo tudi učiteljevo stanovanje, enega od prostorov pa je koristil tudi župnik.

Iz šol. leta 1873/74 imamo prve točne podatke o številu otrok, le-teh je bilo 356. Leta 1876 je bilo v enorazrednici 348 otrok, leta 1877 pa 360 otrok. S časoma je postala šolska zgradba pretesna za tolikšno število otrok, širjenje šole pa je oviralo dejstvo, da je bila samo enorazrednica. Za drugi razred se je veliko pripravljalo, ovire pa so odpravili s tem, da so odkupili eno od sosednjih hiš in v njej uredili stanovanje za učitelje. Hiša je takratni šolski svet stala 2800 goldinarjev. Domačinom in učencem ter učiteljem je bila dolgoletna želja uresničena 8. maja 1879, ko je šola postala dvorazrednica.

Kronika navaja, da so v tem času imeli na šoli težave z obiskom učencev pri pouku. V poletnih mesecih je bil obisk zelo slab, nekoliko bolje je bilo pozimi. Poleti zaradi opravil na poljih, pozimi pa je bil krivec visok sneg, ki je marsikdaj onemogočal prihod v šolo. Veliko šoloobveznih otrok pouka ni obiskovalo, največkrat zaradi miselnosti staršev.

“Tak so negda Šijanec rekli”

Nekaj besed moram nameniti nestorju in nadučitelju Franju Šijancu, ki je v takratnem Sv. Lovrencu služboval 14 let. V času njegovega službovanja je šola napredovala v mnogih pogledih. Med učenci, domačini in svojimi poklicnimi kolegi je bil zelo priljubljen. Bil je dober pedagog, veliko zaslug pa ima za razvoj šolskega vrta in izobraževanja domačinov na področju kmetijstva. Vodil je namreč posebne kmetijske tečaje. Nanj so še dolgo spominjali nekateri reki, kot na primer: »Tak so negda Šijanec rekli« ali »Gdo so nas Šijanec vičili, te smo deno neke znali« ali »Šijanec so meli tak dugo palco, ke so od prve klopi do zodje

segnoli«. Franjo Šijanec je prenehal s službovanjem 31. marca 1895, zamenjal ga je učitelj Ivan Stoeger, za njim pa je šolo nekaj časa vodil učitelj Srečko Pečar. 27. julija 1893 je bil s strani krajevnega deželnega sveta imenovan za nadučitelja šole Karel Marčič. Službo je nastopil 1. oktobra 1893. Tudi Marčič je dal pomemben delež in pečat šoli, saj je bil dober šolski vodja. V začetku njegovega službovanja so se pričele priprave na gradnjo novega šolskega poslopja, saj je zgradba iz leta 1834 bila že močno pretesna. Temeljni kamen za novo šolo so položili 15. septembra 1894, gradnja pa se je začela nekoliko pozneje. Do jeseni leta 1895 je bila stavba pod streho. Aprila 1895 so čutili močnejši potres, vendar na novogradnji ni naredil škode. Nekako v istem času je začel veljati odlok, da šola postane štirirazrednica. Sam odlok je bil izdan že 2. marca 1894.

Odprtje nove šole 1895

Kronika je zelo podrobno zabeležila proslavo ob odprtju nove šole. To je bil za učence in domačine pomemben dogodek. Že na predvečer, 3. novembra, so s streli iz majhnih topičev naznanili, da bo v Sv. Lovrencu pomembna slovesnost. Ob pol tretji uri 3. novembra so spet streljali, zvonovi pa so zvonili na vso moč. Iz cerkve se je začela proti novi šoli pomikati povorka ljudi. Na čelu je stopala šolska mladina s šolsko zastavo pod vodstvom štirih domačih učiteljev. Slovesnosti ob otvoritvi sta se udeležila tudi takratni ptujski okrajni glavar in cerkveni okrajni glavar. Kot nam navaja

kronika, so vsi govorniki uporabljali lep slovenski jezik in poudarjali, da ima šola svoje poslanstvo v tem, da dela v prid in blagor naroda.

Šolsko leto 1895/96 je bilo nekakšna prelomnica v življenju in delu šole. Kraj je dobil novo štirirazrednico, učenci pa lepe, svetle in tople prostore, ter mnogo boljše pogoje za delo. Omeniti moram še to, da je na tukajšnji šoli v šol. letih 1889/90/91 poučeval verouk naš pesnik Anton Aškerc. V Sv. Lovrenc v Slovenskih goricah je prišel službovat meseca avgusta 1889. Leta 1891 je odšel na novo delovno mesto v Vitanje. Mogoče so lepe Slovenske gorice dale pesniku tudi kakšen navdih pri njegovem ustvarjanju.

Šolska hranilnica danes

Karlu Marčiču, zelo vestnemu in prizadevnemu nadučitelju in šolskemu vodji, je sledi Janez Farkaš. Na šoli je služboval od 13. januarja 1898 do 1920 leta. 1905 je šola postala šestrazrednica. Zaradi pomanjkanja prostorov je vse skupaj ostalo na papirju do leta 1909. Tega leta so iz učiteljskih stanovanj pridobili dva nova razreda, za potrebe učiteljstva pa so zgradili nov prizidek. V šol. letu 1909/10 so na osnovi odloka iz 2. novembra 1908 ustanovili hranilnico na šoli. Sicer so bili poskusi ustanovitve že prej, vendar ni nikoli zaživel v praksi.

Leto 1910 je bilo zelo tragično za šolo, saj se je zgodila prva smrtna žrtev. Učenka Marija Rižnar iz Dragoviča je umrla za posledicami opeklin, ker se ji je ob peči v razredu vžgala obleka. Verjetno je bila nepazljiva pri nalaganju lončene peči. Da se približuje prva svetovna vojna, je bilo čutiti tudi na šoli. Dobili so navodila, da se mora mladina seznaniti z narodno in gospodarsko važnostjo vojne. Ne smemo pozabiti, da smo bili takrat v sklopu Avstro-Ogrske, ki je bila ena od začetnic vojne. Zaradi bližajoče se vojne so odpadle

Leopold Schalda

nekatero aktivnosti, tako da se je skrčilo število ur pouka. Vojna je prinesla veliko draginjo in splošno pomanjkanje. Učiteljem so izplačali posebni draginjski dodatek za izboljšanje materialnega in socialnega stanja. To je pomagalo bolj malo, ker je kljub temu primanjkovalo osnovnih življenjskih dobrin. Vojne sta se udeležila

tudi dva tukajšnja učitelja, Jože Malenšek kot kadet in Leopold Schalda kot navaden vojak. Kot sem omenil, so tudi pouk prilagodili

vojnim razmeram, saj so poučevali samo najnujnejše in najpomembnejše učne predmete.

Šolska mladina je takrat

zbirala pomoč za vojake na fronti. Dekleta so pletla razna volnena oblačila, organizirali so nabiralne akcije gozdnih sadežev in sadja, da bi tako pomagali vojski. Učitelj Leopold Schalda je takoj v začetku vojne na vzhodni fronti padel v rusko ujetništvo, ki ga je preživel v Kijevu.

V času vojne je bilo malo učiteljev, učenci pa so pouk obiskovali zelo neredno. Med učenci so v tem času razsajale razne bolezni, tako da je bilo zdravstveno stanje zelo slabo. Nič

Učenka okrog leta

bolje ni bilo med prebivalstvom. Najbolj so razsajale tifus, griža in škrlatinka. Bolezni so zahtevale življenja treh učencev (Adalberta

Toplaka, Janeza Krajnca in Alojza Perša). Leta 1916 je na

Tirolskem v bojih proti Italijanom bil ranjen učitelj Jože Malenšek, konec

vojne je dočakal v bolnici v Mariboru. Istega leta je nadučitelj Janez

Farkaš bil povišan v ravnatelja, kot priznanje za dolgoletno delovanje

na šolskem področju. V tem letu učenci petega in šestega razreda niso obiskovali pouka zaradi pomanjkanja učiteljskega kadra.

Osnovna šola med obema vojnama

Spomenik padlim v prvi svetovni vojni v Juršincih
(Foto: S. Feguš)

Konec vojne so tudi na šoli pričakali z velikim olajšanjem, čeprav so se posledice čutile še dolgo. V novi državi, Kraljevini Srbov, Hrvatov in Slovencev, se je šola ustrezno reorganizirala in prilagodila novim razmeram in politiki. Zamenjala se je tudi stara šolska gospoda (Krajevni šolski svet), novi šolski ogled pa je postal Simon Toplak, veleposestnik iz Mostja. Življenje in delo šole se je tako v novi državi popolnoma spremenilo. 7. septembra 1919 je izšel odlok, da so učitelji postali državni uradniki. Za to svojo

pravico so se potegovali zelo dolgo. Sprejet je bil tudi zakon o odpravi celibata, ki je učiteljicam prepovedoval, da bi se prosto možile. Prej so morale dobiti posebno dovoljenje ustreznega organa. Na ta način je učiteljstvo zadihalo bolj svobodno in se še bolj posvetilo svojemu delu.

Šolska zgradba je bila takrat dobro ohranjena, le v kletnem delu prizidka je bila voda. Največja težava šole v novi državi je bilo pomanjkanje učil, predvsem knjig, zemljevidov in potrebščin za učence. Tisto, kar je bilo na voljo, pa ni bilo dostopno vsem. Prvo

leto po vojni je bila disciplina zelo slaba. Kronika poroča, da so bili učenci precej podivjani, kar je bila seveda posledica vojnih časov. Šolski obisk se je začel popravljati, prav tako splošno stanje. V letu 1920 so na šolski zgradbi popravili streho in peči v razredih. Največje zlo je bil šolski vodnjak, ki je bil neuporaben. Za potrebe učencev in učiteljstva se je voda nosila od Toplakovih nad šolo in drugih sosednjih hiš. Sicer pa šolski vodnjak stoji še danes, ki pa je neuporaben. Globok je 16 m.

V šol. letu 1920/21 je nastopil službo kot šolski vodja že omenjeni Leopold Schalda, ki je na šoli ostal do leta 1930. Njegova glavna naloga je bila, da v šoli vzpostavi vzgojno-izobraževalno delo.

Šolski vodnjak danes

Schalda je spet ustanovil kmečko šolo, ki je delovala vse do njegovega odhoda. 9. maja 1921 so v osnovne šole uvedli matične knjige in izkaze o šolskem napredku. Šola je postajala vse bolj

založena z učili, kar se je seveda odražalo pri učnem in vzgojnem delu. V začetku januarja 1930 je nastopil službo učitelj Ivan Breže, doma iz Prevalj. Pred njim je šolo nekaj časa vodila njegova žena Emilija. Po odhodu Schalde je Breže prevzel mesto šolskega vodje in je na tem mestu ostal do okupacije leta 1941. Kot pravi kronika, je bil Breže robusten in zelo energičen, tako da je njegov nastop na šoli hitro vnesel red in disciplino. Ukvarjal se je s slikarstvom in glasbo, med učenci je bil zelo priljubljen.

Spet se bom vrnil k Franju Šijancu. Januarja 1930 je namreč umrl. Ker je bil narodno zaveden, so ga v prvi svetovni vojni kot 72-letnega priprli. Z njim se bomo srečali nekoliko pozneje, pri opisu šolskega vrta, saj je bil znan kot dober sadjar, vrtnar in seveda učitelj.

V šol. letu 1932/33 so šolsko zgradbo v notranjosti temeljito popravili. Prepleskali so hodnike, učilnice, sanitarije, pisarno in upraviteljsko stanovanje. Potrebno bi bilo popraviti tudi streho, vendar zaradi finančnih težav dela niso opravili.

Šolsko poslopje zgrajeno 1895, prizidano 1909. Fotografija iz leta 1938 (SŠM, fototeka)

Kraj je doživel pomemben dogodek 27. aprila 1936, saj je prišel na obisk ban Dravske banovine, Marko Natlačen. V njegovo čast so kraj okrasili z državnimi in slovenskimi zastavami. V času mimohoda je mladina z manjšimi zastavicami pozdravljala bana. Zanimivo je pogledati, katere praznike so proslavljali na šolah

Kraljevine SHS:

Dan zedinjenja - 1. december

Rojstni dan kralja Petra na Vidov dan

Praznik Sv. Save - 27. januar

Strossmayerjev dan - 4. februar

Dan Sv. Cirila in Metoda

Proslava na dan Zrinskih in Frankopanov

Šola je organizirala tudi izlete učencev. Vse do konca prve svetovne vojne so se omejevali na bližnjo okolico, na Gomilo, Vinšak in Vodol. Daljše izlete so začeli organizirati šele v času Kraljevine SHS. V šol. letu 1938/39 so učenci potovali v Celje. Izleta so se udeležili učenci petega in šestega razreda. Kot pravi kronika, so potovali z vlakom in od 45 otrok jih več kot 30 še ni videlo vlaka. Leta 1939 so na šoli organizirali higiensko razstavo. Po poročilu bi naj razstavo obiskalo 4500 do 5000 ljudi. Morda je podatek nekoliko pretiran, kljub temu pa kaže na interes ljudi za tovrstne prireditve. Istega leta so na šolskem dvorišču postavili žično ograjo in betonske sohe, del teh še danes služi svojemu namenu. Zgradili so

tudi betonsko škarpo, ker je grozilo, da se poruši. Šolsko dvorišče je namreč nekoliko dvignjeno nad ostalo okolico.

S šol. letom 1939/40 se šolska kronika konča z zapisom v slovenskem jeziku. V letu 1941 je samo kratek zapis v nemščini. Takratni nemški upravitelj je napisal v kroniko naslednje (besedilo je prevod):

Lovrenc v Slovenskih goricah

15. 8. 1941

6. aprila so nemški vojaki prestopili jugoslovansko mejo. S seboj so prinesli zastave zmage. V treh tednih je bil Balkanski polotok zavzet. Štajerska, ki je bila 800 let nemška dežela, je spet postala del velike nemške države. 17. maja sem kot prvi nemški učitelj prevzel upravljanje šole. Naloge šole so: deželo narediti nemško v jeziku, mislih in čustvih.

Šolo obiskuje 401 učenec, 146 odraslih obiskuje tečaj nemškega jezika.

Razvoj OŠ v socializmu

Do leta 1945 v kroniki ni vpisov o življenju in delu šole.

Leta okupacije so pustila močno sled, potrebno je bilo precej časa, da so se stvari uredile, seveda tudi na

področju šolstva. V šol. letu 1945/46 je bilo vpisanih 396 otrok. Posle šolskega upravitelja je prevzel, v mesecu juniju 1945, Karel Podhostnik, ki je na šoli služboval do meseca novembra istega leta. Zamenjal ga je Franc Vičar, sicer domačin in nekdanji učenec te šole.

Bil je gledališki igralec v ptujskem in mariborskem gledališču. 8. januarja 1946 je bil nameščen na juršinsko šolo učitelj Josip Dereani, ki je opravljal upraviteljske posle vse do leta 1954.

Spričevalo iz šolskega leta 1948/49

Spričevalo iz šolskega leta 1950/51

V začetku šol. leta 1945/46 so učence razvrstili v posamezne razrede na podlagi znanja in ne po letnikih. Takšna razvrstitev je bila posledica vojne. Šola je tudi v tem času imela težave s pomanjkanjem učil, tako da so morali pouk večkrat improvizirati. Zelo se pokazala iznajdljivost učiteljev.

Tudi tokrat bom navedel praznike in spominske dneve, ki so jih praznovali na šoli.

Proglasitev Jugoslavije za republiko in obletnica AVNOJ-a - 29. november

Obletnica Prešernove smrti - 8. februar

Obletnica ustanovitve OF - 27. april

Praznik dela - 1. maj

Obletnica Leninove smrti - 21. januar

Rojstni dan Tita - 25. maj

Obletnica smrti Maksima Gorkega - 18. junij

Seveda so se pozneje prazniki spreminjali, glede na aktualnosti in politiko takratne države.

V prvem šolskem letu po vojni se je juršinsko učiteljstvo povezalo v sindikat z učiteljstvom na Polenšaku. Tega leta so na šoli ustanovili pionirski odred Karla - Destovnika Kajuha. Pionirska organizacija je bila zelo aktivna, šolska mladina pa se je v tem času izkazala pri gradnji ceste Hlaponci - Juršinci. Leta 1948 je na šoli začela delovati šolska kuhinja, ki je sprva oskrbovala 60 telesno slabotnih otrok. S kuhinjo so bile težave, saj se je kuhalo v privatnem stanovanju, malica pa delila na šolskem hodniku.

Današnja kuhinja in jedilnica ne ustrezata zahtevanim pogojem (Foto: S. Feguš)

Leta 1950 je bilo potrebno temeljito obnoviti šolsko poslopje. Zgradbo so pobelili, popravili dimnik in prekrili streho. Na šoli so v tem času čutili veliko pomanjkanje prostorov, saj je obiskovalo šolo preko 300 učencev, kar pa še ni največje število. V šol. letu 1951/52 je takratni Svet za prosveto in kulturo pri vladi LR Slovenije odobril šoli osem

razredov; tako je OŠ Juršinci postala osemrazredna, prostorske težave pa še večje. Pouk je bil seveda celodneven in dvoizmenski.

Leta 1954 postal ravnatelj šole Franc Kovačič, s svojo ženo je prišel iz Lovrenca na Dravskem polju. Šolo je vodil do leta 1977. V času njegovega upravljevanja se je začelo v šole uvajati samoupravljanje. Odgovornost za učne in vzgojne uspehe se je preneslo na široke ljudske množice, ki so odločale o materialnih pogojih šole. V letu 1954 so na šolah vpeljali tudi novo obliko sodelovanja s starši, to je roditeljske sestanke.

Tako kot danes tudi takrat niso bili preveč zadovoljni s številčnim obiskom staršev. Tega leta je bila na šoli organizirana kmetijsko-gospodarska šola, ki je imela dva letnika, istočasno se je odvijal kuharski tečaj. To je bilo le nadaljevanje vseh podobnih in uspešnih tečajev ter kmetijskih šol, ki so bili v preteklosti šole Juršinci.

Družbeno upravljanje si je kljub težavam utiralo pot, na učiteljstvo pa je padlo veliko breme, ker ni bilo sposobnega in delavoljnega kadra za družbene funkcije pri množičnih organizacijah in društvih. Tako je učitelj poleg svojega dela moral biti izredno aktiven na družbenopolitičnem področju.

Omenil sem velike prostorske težave. Te so se omilile v šol. letu 1959/60, ko so za potrebe učiteljev zgradili stanovanjski blok in s tem pridobili v šoli nekaj novih prostorov. V tem letu je šola s pomočjo učencev kupila prvi TV sprejemnik. Učenci so denar zaslužili na delovni akciji pri napeljavi vodovoda. Že v naslednjem šol. letu so bili učenci prvič

vključeni v enotedensko proizvodno delo. Pomembno je tudi leto 1965, predvsem za razvoj kraja. Juršinci dobijo po dolgem času spet splošnega zdravnika in zobozdravnika. Seveda je to imelo in še ima velik pomen tudi za šolo zaradi zdravstvenega varstva učencev, ki je bilo

vedno na zelo visoki ravni.

Leta 1969 je število učencev na šoli precej upadlo (s 410 na 375) zaradi uvrstitve dela otrok na druge šole. Največ so se prepisali na šolo v Vitomarci in Polenšak, zaradi slabih avtobusnih zvez in velike oddaljenosti.

Leta 1960 je bil zgrajen učiteljski blok

Šola je bila potrebna temeljite obnove (Foto: S. Feguš)

Takrat je prebivalstvo odločno zahtevalo obnovo šolske zgradbe. V počitnicah leta 1971 se je začela prva etapa obnove šole. Zgradba je dobila centralno ogrevanje, obnovili so tla v učilnicah, sanirali sanitarije, obnovili zunanost in prostore šolske kuhinje. Zaključek obnovitvenih del je bil 29. november 1974, ko je bila v kraju velika slovesnost. S tem pa se delo ni končalo, saj so se začele priprave na asfaltiranje šolskega igrišča. Dela so dokončali 1976 leta. Prostorske težave so se nadaljevale, tako da so v juliju in avgustu tega leta preuredili del prostorov. Pridobljeni sta bili dve učilnici, pisarna in jedilnica. Tako je pouk potekal nekoliko bolj normalno, čeprav v dveh izmenah.

Nov prizidek je OŠ Juršinci dobila 1991 leta (Foto:S. Feguš)

1. januarja 1977 se je podružnična šola na Polenšaku odcepila oz. priključila OŠ Franja Žgeča v Dornavi, zaradi že omenjenih prometnih težav. Avgusta tega leta je postala vršilec dolžnosti ravnateljice (nato pa imenovana za ravnateljico) Zinka Bezjak, ki je zamenjala Franca Kovačiča. 25. maja 1980 je bila šola poimenovana po

Slovenjegoriški četi, ki je med drugo svetovno vojno padla v bližnjem kraju Mostje. Danes nosi šola naziv OŠ Juršinci, naziv pa je spremenila

po osamosvojitvi Slovenije. V tem času je vodila šolo Francka Petrovič, šola je leta 1991 pridobila nov prizidek in prešla na enoizmenski pouk. S pripravami na devetletno šolo pa je občina Juršinci že začela z gradnjo telovadnice in dodatnih prostorov, ki bodo zadostili kriterijem nove devetletne osnovne šole. Šola je v svoje okrilje dobila tudi oddelek vrtca. Ga. Petrovič je svojo uspešno vodenje šole zaključila avgusta 2001, ko se je upokojila. V šolskih letih 2001/2002/03 je vodil šolo v.d. ravnatelj Slavko Feguš, avtor prispevka. V tem času smo se na šoli intenzivno pripravljali na uvajanje 9-letke.

Šolski vrt in njegov konec s telovadnico

Šola v preteklosti ni odigrala pomembne vloge samo v kulturno-prosvetnem pogledu, ampak ima mnogo zaslug za gospodarski razvoj kraja in širše okolice. Pri tem je odigral pomembno vlogo šolski vrt v pogledu razvoja vinogradništva in sadjarstva. V kroniki se šolski vrt prvič omenja v šol. letu 1880/81. Vrt prvi omenja Franjo Šijanec, obstajal pa je najbrž že pred letom 1878, ko je nastopil službo v takratnem Sv. Lovrencu v Slov. goricah. V času njegovega vodenja šole je vrt postal pomemben dejavnik življenja in dela šole ter kraja. Šijanec je bil velik strokovnjak na področju sadjarstva, saj je učence in domačine učil, kako se ravna s sadnim drevjem, kako se cepi, gnoji itd. Še danes najbrž raste (sicer že staro) sadno drevo, ki ga je cepil kakšen učenec ali domačin, katerega je učil Šijanec. Sicer pa so današnji trsničarji in sadjarji znani v naši ožji in daljni okolici.

Šolski vrt je v preteklosti doživljal svoje dobre in slabe letine. Šijanec večkrat omenja, da je sadno drevje uničila bodisi krtica, mraz ali kakšna bolezen. Kljub temu se je šolski vrt vedno obnavljal z veliko ljubeznijo in s potrpežljivostjo. Zelo žalostno je bilo leta 1887, ko je toča uničila celotno letino goric, sadnega drevja in ostalih rastlin. Leta 1888 je bilo v šolskem vrtu nasajenih 500 divjakov in 400 cepljenih dreves. To sadno drevje je potem Šijanec razdelil med učence in domačine. Šolske gorice je to leto spet pobila toča in uničila peronospora. Leta 1890 se je učencem razdelilo 2000 cepljenih in necepljenih sadnih drevesc, ki so jih posadili doma. Leta 1891 je bilo v šolski drevesnici 250 žlahtnih jablan, 50 hruškovih drevesc ter 1500 jabolčnih in 40 hruškovih divjakov. V drevesnici je bilo še 5000 mešanih drevesc, razdeljeno pa je bilo 2000 divjakov. 1892. leta je bilo v drevesnici 3000 divjakov in 800 žlahtnih drevesc. Med prebivalce in učence poljedelskega tečaja je bilo razdeljenih 1600 drevesc. Tečaj je bil ob nedeljah in praznikih. Prvi tečaj se je začel 6. novembra 1892 in je trajal do 26. marca 1893 po dve uri. Predavala sta nadučitelj Šijanec (o zemlji, gnojenju in živinoreji), ter učitelj Stoeger (o sadjarstvu in vinogradništvu). Podobni tečaji so se nadaljevali tudi pozneje, vendar jim je Franjo Šijanec v času svojega službovanja dal poseben pečat. Zamenjal ga je Karel Marčič, ki je zelo dobro skrbel za šolski vrt, posebno za drevesnico. Šolski vrt je bil v tistem času nekakšna last upravitelja šole, zanj je bil zadolžen, v njega je vlagal in ga obdeloval. Takšno stanje je bilo vse do okupacije 1941. Del vrta so za svoje potrebe uporabljali tudi drugi učitelji.

Leta 1894 je bilo v drevesnici 145 žlahtnih drevesc in 1500 divjakov, vendar sta zima in divjačina skoraj v celoti uničila sadno drevje. Do leta 1897 je zaradi tega drevesnica samevala, tega leta pa je krajevni šolski svet razpravljal o novi šolski trsnici in gradnji ograje okoli novega šolskega vrta pri novozgrajeni šolski zgradbi. Vrt, ki je ležal na severni strani šolske zgradbe, je dobil novo ograjo, sicer bolj nizko, vendar dovolj visoko, da je varovala pred divjačino. Vrt je bil razdeljen na tri dele.

Prvi del je obsegal trsnico, v kateri je bilo nasajenih 6000 raznih sort vinske trte. 4000 trsov je prispevala Štajerska deželna kmetijska družba iz Gradca. Domačin Franc Matjašič, takratni komisar za uničevanje trtne uši, je iz državnega nasada daroval 2000 trsov. Tako so nekaj časa posvečali večjo pozornost trsničarstvu, saj so bili za to določeni razlogi. Potrebno je bilo obnoviti trtne nasade in seveda poskrbeti za vzgojo mladine.

Drugi del vrta je bil cvetlični vrt, ki je ležal na zahodni strani šole, kjer je danes učiteljski blok. Ta del je bil namenjen bolj za okras. Zasajen je bil z raznim cvetjem in žlahtnimi šipkovci, zanj pa so skrbele učenke. Tretji del vrta je obsegal drevesnico, ki je bila v slabem stanju ter sočivni vrt. Na novo je bilo 500 divjakov sadnega drevja. Del vrta se je uporabljal za krompir, zelje in drugo sočivje. Kot nam pove kronika, je bil del vrtnih površin celo neobdelan. Za velikost površine šolskega vrta v tem času ne vemo, lahko pa sklepamo, da je bil precej velik. Danes bi ga težko imenovali vrt.

Karla Marčiča je zamenjal Janez Farkaš, ki je nadaljeval s tradicijo uspešnega vodenja vrta. Vrt je moral svojo dejavnost ohraniti, saj je bil pomemben dejavnik življenja kraja. Zato ga

je začel Farkaš v šol. letu 1899/1900 sistematično obdelovati. Cepili so 500 jablan in 100 hrušk. V drevesnici je bilo še 35 breskev, 8 marelic in 100 jablanovih divjakov. Leta 1900 je bila izredna letina, sadno drevje in trta so obrodili zelo dobro, veliko je bilo tudi drugih pridelkov. Samo s področja Juršincev in okolice so na Dunaj in naprej prodali 50 vagonov namiznega vina in sadja.

Šola je takrat s pomočjo vrta prišla tudi do finančnih sredstev. Sadno drevje in trsje so tudi prodajali, čeprav po simbolični ceni. Denar se je porabil predvsem za šolski vrt. Leta 1902 si je šolski vodja postavil prvi panj s čebelami, naslednje leto so stali že štirje. Po prvi svetovni vojni je čebelarstvo celo pridobivalo na pomenu in tako dalo svoj pečat, saj je bilo med domačini za čebelarjenje precej zanimanja.

Leta 1907 je bil šolski vrt proglašen za najlepšega in najbolj urejenega v takratnem okraju. Šolski vodje so večkrat dobili tudi nagrade za njegovo urejenost in vestno delo. V naslednjih letih je bilo stanje vrta zadovoljivo, kljub temu, da sta trtna uš in obilica vlage naredili veliko škode. Vrt se je dobro držal vse do prve svetovne vojne, bilo pa je veliko pomanjkanje semen in gnojil. Leta 1914 so v čebelnjaku dobili 30 kg medu in pol kg voska, pridobili so tudi nove panje. Nato do leta 1919 ni podatkov o vrtu. Tega leta je meril 24 arov, to pa je tudi prvi podatek o njegovi velikosti. Po vojni so poskušali vrt kar najhitreje obnoviti, največ težav je bilo z drevesnico, saj ni bilo mogoče vzgojiti divjakov zaradi izčrpane zemlje, novih pa ni bilo nikjer dobiti.

Okraj: Juršinci Poročevalec: Janez Farkaš

Poročilo

o stanju in oskrbovanju šol. vrta in zemljišča v šol. letu 1923/24.

Okraj: Juršinci Šolsko vodstvo: Se. kom. 2. st. g.
 Občina: Juršinci Učitelj - vrtnar: Špiro Polakovič

1. Ima šola vrt? da — ne. Je last šol. občine: da — ne, polit. občine: da — ne, v najemu: da — ne, od koga: _____.

2. Katastr. obč. Juršinci parc. šte. in mera: 13

3. Koliko meri ves prostor? — ha, 26 a, 75 m².

4. Od tega odpade na: a) zazidavo: 5.77 a, b) telovad. in dvorišče: 7.16 a, c) matičnjak: — a, d) drevesnico in zelenj.: 11.37 a, e) vinograd: 0.75 a, f) drugo: 1.70 a.

5. V kakšnem stanju je ograja: parc. skladen, iz česa je: iz železa

6. Ima šola? a) čebelnjak: da — ne, b) vodnjak: da — ne, c) vrtno lopo: da — ne, d) gor. gredo: da — ne, e) gnojnik: da — ne, f) prostor za komp.: da — ne.

7. Stanje vrtnega orodja: zadostno

8. Lega vrta: manj primeren, temen

9. Kakovost zemlje: slaba, opis: glavica - bapor

10. V sadovnjaku je: prtilič. drev.: 4, oblikov.: —, visokodeb.: 10, skup.: 14.
550 letnik neopojnik

11. Drevesnica ima divjakov: cepljenih I. l.: —, II. l.: —, III. l.: —, IV. l.: —, skupaj: 550.

12. Iz drevesnice se je oddalo, učencem darovalo: —, prodalo: —, skupaj: —.

13. Zelenjad se goji: parc. skladen, kar mogoče ni potrebno

14. Cvetlice se goje: parc.

15. Čebelarstvo: a) panji s premaklj. sat.: 4, z nepremaklj.: 1, skupaj: 8.

Janeza Farkaša je leta 1920 zamenjal Leopold Schalda, ki je nadaljeval delo v precej opuščenem vrtu. Ostalemu učiteljstvu je odstopil nekaj gred za zelenjavo. Tega leta je dal cepiti 400 jablanovih in hruškovih divjakov, opomogla si je tudi trsnica. Tudi šolske brajde so dobro obrodile. Na vrtu so v učne namene gojili tudi tobak, vendar samo šest rastlin. Na vrtu so postavili tudi uto za razno poljedelsko orodje. Leta 1922 so dale čebele 50 kg medu, šolske brajde pa 40 l vina. Aprila 1923 so na zahodni strani vrta postavili novo žično ograjo, na vzhodni pa popravili staro leseno.

Zgoraj: Poročilo o stanju šolskega vrta

(SŠM, dokumentacijska zbirka, šolska mapa OŠ Juršinci).

Čebelnjak so pokrili z opeko in ga popravili. Sam vrt so pošteno preorali, pognojili in nasadili nove generacije divjakov. Do leta 1930 je bil vrt vsako leto vzorno obdelan, vsi deli

vrta so bili v zadovoljivem stanju. Od 1930. do 1933. leta je bil vrt precej zanemarjen in slabo obdelan, večji pomen so dajali čebelarstvu. V tem času je imela šola osem panjev.

Leta 1933 je šolski vodja Ivan Breže dal nasaditi 270 jablanovih in 300 drugih divjakov v novi drevesnici. Trsnica v tem času ni bila aktivna. Naslednje leto so cepili 250 divjakov, drevesnico pa so napadle uši, ki so jih pregnali s tobakovim izvlečkom.

Dravska banovina je 1935 Državni osnovni šoli v Sv. Lovrencu podarila 50 orehovitih sadik, šola pa je začela vzgajati nizko stebelno drevje. Takrat se je pri kmetijskem pouku, ki je bil na najvišjem nivoju, poučevalo o cepljenju sadnega drevja in vrtnic ter o čebelarstvu. Naslednje leto so vrt zasadili s sočivjem in zasadili nove brajde z izabelo. V šolskem čebelnjaku je bilo deset panjev, ki so bili last ravnatelja.

V času okupacije v letih 1941/45 ni poročil o šolskem vrtu. Po osvoboditvi so vrt deloma obnovili in nekaj časa ni imel pomembnejše vloge. V večji meri je služil učiteljstvu, šolske kuhinje še ni bilo. V šol. letu 1953/54 se je na šoli organizirala kmetijska nadaljevalna šola in kuharski tečaj. Pionirska šolska zadruga je leta 1959 zasadila sadni nasad s 120 drevesi. 1973 leta je šola pridobila svoj vinograd, ki je dajal precej grozdja. V tem času se je šolski vrt z vsemi svojimi deli obdeloval v okviru kmetijskega pouka in pionirske šolske zadruge. Leta 1980 so se pričela dela za obnovitev šolskega kmetijskega zemljišča. Projekt je izdelal takratni Zavod za kmetijstvo Maribor, strokovno vodstvo je prevzela KZ Ptuj, financirala pa SIS za pospeševanje kmetijstva občine Ptuj. Tudi starši učencev so dali velik prispevek oz. delež v gnojilih in prostovoljnem delu. Takrat je bilo zasajenih 400 dreves (jabolka,

hruške, slive, breskve, višnje in jagodičevje) in je bilo popolnoma ograjeno. Del šolskega vrta je bil namenjen šolski kuhinji, kjer se je za njene potrebe pridelalo veliko pridelkov. Njegova celotna površina je bila približno 1 ha. Šolskega vrta pri OŠ Juršinci danes ni več. Večino zemljišč je bilo v novi državi vrnjenih v procesu denacionalizacije, del pa se je uničil z gradbenimi deli za novo telovadnico.

Gradnja večnamenske dvorane je pomenila konec vrta
(Fotodokumentacija, fotografija je last urednika)

Svoj prostor je dobil tudi nov vrtec (Foto: Slavko Feguš)

S tem prehodom skozi preteklost OŠ Juršinci oz. nekoč OŠ Sv. Lovrenc v Slovenskih goricah sem poskušal prikazati del življenja in dela neke ustanove, ki je skoraj 200 let zelo pomembno vplivala na razvoj nekega okolja. Kot sem omenil v uvodu, sem podatke črpal izključno iz šolske kronike. Za temeljitejšo raziskavo in analizo bi bilo potrebno uporabiti tudi drugo arhivsko gradivo.

Dodatek prikazuje podatke o številu učencev v posameznih šolskih letih in učnem uspehu na koncu šolskega leta. Podatki o učnem uspehu ob zaključku šolskega leta so v kroniki zabeleženi od šol. leta 1945/46.

5.2 ŠOLSKO LETO, ŠT. UČENCEV, UČNI USPEH

Šolsko leto	št. učencev
1806	60
1859	206
1873/74	356
1875/76	348
1876/77	360
1878/79	370
1880/81	307
1881/82	355
1882/83	337
1883/84	348
1884/85	331
1885/86	322
1886/87	317
1887/88	324
1888/89	321
1889/90	323
1890/91	340
1891/92	348
1892/93	349
1893/94	341
1894/95	352
1895/96	353
1896/97	361
1897/98	397
1898/99	377
1899/1900	382
1900/01	371

Šolsko leto	št. učencev
1901/02	378
1902/03	379
1903/04	412
1904/05	399
1905/06	409
1906/07	427
1907/08	437
1908/09	421
1909/10	411
1910/11	401
1911/12	385
1913/14	394
1914/15	351
1915/16	368
1916/17	-
1917/18	-
1918/19	402
1919/20	372
1920/21	-
1921/22	368
1922/23	340
1923/24	325
1924/25	301
1925/26	267
1926/27	273
1927/28	292
1928/29	306

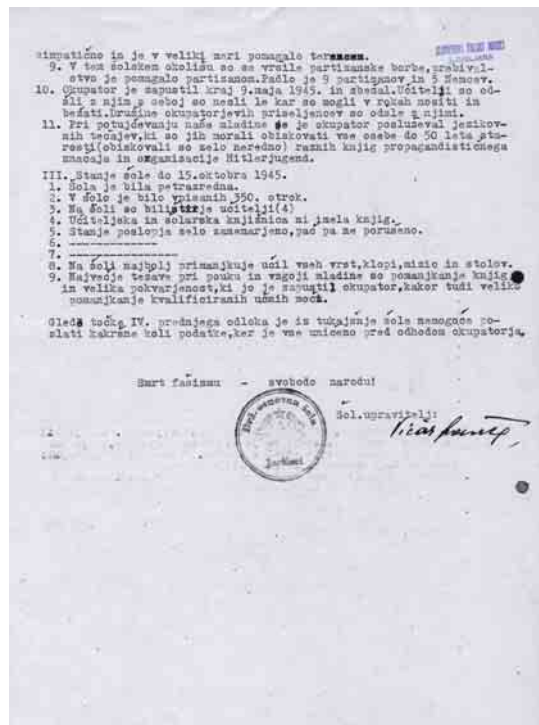
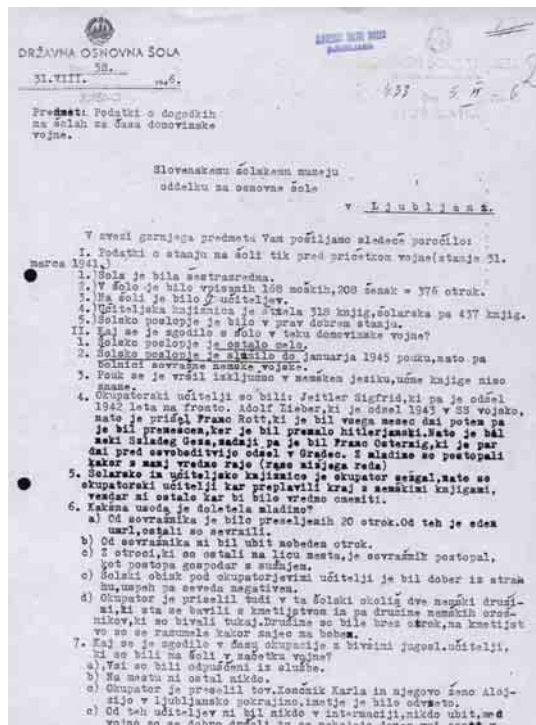
Šolsko leto	št. učencev	učni uspeh
1929/30	335	
1930/31	318	
1931/32	374	
1932/33	-	
1933/34	373	
1934/35	388	
1935/36	389	
1936/37	381	
1937/38	385	
1938/39	405	
1939/40	408	
1940/41	401	
1941/45	-	
1945/46	396	73 %
1946/47	383	71 %
1947/48	397	74 %
1948/49	373	75 %
1949/50	326	69 %
1950/51	350	72 %
1951/52	355	78 %
1952/53	369	62,5 %
1953/54	418	66,8%
1954/55	421	73 %
1955/56	414	78 %
1956/57	416	83 %
1957/58	412	80,5%
1958/59	402	82,5 %

Šolsko leto	št. učencev	učni uspeh
1959/60	407	91,1 %
1960/61	426	84,4 %
1961/62	438	85 %
1962/63	463	81,8 %
1963/64	469	76,8 %
1964/65	455	73,6 %
1965/66	439	82,4 %
1966/67	435	81,4 %
1967/68	418	83,5 %
1968/69	410	83,7 %
1969/70	385	84,4 %
1970/71	379	87,4 %
1971/72	371	90,1 %
1972/73	345	94,4 %
1973/74	349	95 %
1974/75	335	94,4 %
1975/76	327	94,4 %
1976/77	333	94,9 %
1977/78	306	97,7 %
1978/79	300	97 %
1979/80	298	96,3 %
1980/81	290	99,7 %
1981/82	302	97,7 %
1982/83	296	99,8 %
1983/84	298	95,6 %
1984/85	295	98 %
1985/86	315	95 %
1986/87	305	97,4%
1987/88	298	94,3 %

Šolsko leto	št. učencev	učni uspeh
1988/89	281	98,9 %
1989/90	255	96,4 %
1990/91	257	99,6 %
1991/92	250	98 %
1992/93	252	100 %
1993/94	246	98,4 %
1994/95	241	98,7 %
1995/96	243	98,3 %
1996/97	244	100 %
1997/98	243	100 %
1998/99	231	100 %
1999/2000	232	96,5 %
2000/01	225	98,2 %
2001/02	225	99,6%
2002/03	222	100%
2003/04	229	99,6%
2004/05	229	99,2%
2005/06	215	-

Vir: Kronika Osnovne šole Juršinci

5.3 ŠOLA MED VOJNO

Poročilo o dogodkih na OŠ Juršinci med vojno(SŠM, dok. zbirka, šolska mapa OŠ Juršinci)

OŠ Juršinci je ena od rekih šol, ki ima v svoji lasti originalno šolsko kroniko. Le-ta predstavlja izjemno bogastvo podatkov o življenju in delu šole ter okolja v preteklosti.

Ostalo arhivsko gradivo pa se v večini nahaja v Slovenskem šolskem muzeju ter Zgodovinskem arhivu Ptuj.

Zanimivo je, da je o delovanju šole v času druge svetovne vojne zelo malo podatkov. V šolski kroniki je zapis v nemščini samo za leto 1941.

31. 8. 1946 pa je takratni šolski upravitelj Državne osnovne šole Juršinci Franc Vičar poslal podatke o dogodkih na šolah za časa domovinske vojne Slovenskemu šolskemu muzeju, oddelku za osnovne šole naslednje poročilo.

*Predmet: Podatki o dogodkih
na šolah za časa domovinske
vojne*

*Slovenskemu šolskemu muzeju
oddelku za osnovne šole v Ljubljani*

V zvezi gornjega predmeta Vam pošiljamo sledeče poročilo:

I. Podatki o stanju na šoli tik pred pričetkom vojne (stanje 31. marca 1941)

- 1. Šola je bila šestrazredna.*
- 2. V šolo je bilo vpisanih 168 moških, 208 žensk = 376 otrok.*
- 3. Na šoli je bilo 7 učiteljev.*
- 4. Učiteljska knjižnica je štela 318 knjig, šolarska pa 437 knjig.*
- 5. Šolsko poslopje je bilo v prav dobrem stanju.*

II. Kaj se je zgodilo s šolo v teku domovinske vojne?

- 1. Šolsko poslopje je ostalo celo.*
- 2. Šolsko poslopje je služilo do januarja 1945 pouku, nato pa bolnici sovražne nemške vojske.*
- 3. Pouk se je vršil izključno v nemškem jeziku, učne knjige niso znane.*

- a) *Okupatorski učitelji so bili: Jeitler Sigfrid, ki pa je odšel 1942 na fronto. Adolf Lieber, ki je odšel 1943 v SS vojsko, nato je prišel Franc Rott, ki je bil vsega mesec dni, potem pa je bil premeščen, ker je bil premalo hitlerjanski. Nato je bil neki Szladeg Geza, zadnji pa je bil Franc Osternig, ki je par dni pred osvoboditvijo odšel v Gradec. Z mladino so postopali kakor z manj vredno rajo (raso nižjega reda).*
 - b) *Šolarsko in učiteljsko knjižnico je okupator sežgal, nato so okupatorski učitelji kar preplavili kraj z nemškimi knjigami, vendar ni ostalo, kar bi bilo vredno omeniti.*
4. *Kakšna usoda je doletela mladino?*
- a) *Od sovražnika je bilo preseljenih 20 otrok. Od teh je eden umrl, ostali so se vrnili.*
 - b) *Od sovražnika ni bil ubit nobeden otrok.*
 - c) *Z otroci, ko so ostali na licu mesta, je sovražnik postopal, kot postopa gospodar s sužnjem.*
 - d) *Šolski obisk pod okupatorjevimi učitelji je bil dober iz strahu, uspeh pa seveda negativen.*
 - e) *Okupator je priselil tudi v ta šolski okoliš dve nemški družini, ki sta se bavili s kmetijstvom in pa družine nemških orožnikov, ki so bivali tukaj. Družine so bile brez otrok, na kmetijstvo so se razumele kakor zajec na boben.*
5. *Kaj se je zgodilo v času okupacije z bivšimi jugosl. učitelji, ki so bili na šoli v začetku vojne?*
- a) *Vsi so bili odpuščeni iz službe.*
 - b) *Na mestu ni ostal nikdo.*
 - c) *Okupator je preselil tov. Kočnik Karla in njegovo ženo Alojzijo v Ljubljansko pokrajino, imetje je bilo odvzeto.*
 - d) *Od učiteljev ni bil nikdo v internaciji, nikdo ubit, med vojno so se dobro držali in se nahajajo danes vsi zopet v učiteljskih službah, razen Breže*

Emilije, ki je odšla z okupatorjem. Aktivno v osvobodilni borbi ni nobeden sodeloval.

6. *Prebivalstvo se je do narodno-osvobodilnega gibanja držalo simpatično in je v veliki meri pomagalo terencem.*
7. *V tem šolskem okolišu so se vršile partizanske borbe, prebivalstvo je pomagalo partizanom. Padlo je 9 partizanov in 5 Nemcev.*
8. *Okupator je zapustil kraj 9. maja 1945 in zbežal. Učitelji so odšli z njim, s seboj so nesli le kar so mogli v rokah nositi in bežati. Družine okupatorjevih priseljencev so odšle z njimi.*
9. *Pri potujčevanju naše mladine se je okupator posluževal jezikovnih tečajev, ki so jih morali obiskovati vse osebe do 50 leta starosti (obiskovali so zelo neredno) raznih knjig propagandističnega značaja in organizacije Hitlerjugend.*

III. Stanje šole do 15. oktobra 1945

1. *Šola je bila petrazredna.*
2. *V šolo je bilo vpisanih 350 otrok.*
3. *Na šoli so bili štirje učitelji (4).*
4. *Učiteljska in šolarska knjižnica ni imela knjig.*
5. *Stanje poslopja zelo zanemarjeno, pač pa ne porušeno.*
6. *-----*
7. *-----*
8. *Na šoli najbolj primanjkuje učil vseh vrst, klopi, mizic in stolov.*
9. *Največje težave pri pouku in vzgoji mladine so pomanjkanje knjig in velika pokvarjenost, ki jo je zapustil okupator, kakor tudi veliko pomanjkanje kvalificiranih učnih moči.*

Glede točke IV. prejšnjega odloka je iz tukajšnje šole nemogoče poslati kakršne koli podatke, ker je vse uničeno pred odhodom okupatorja.

Smrt fašizmu - svoboda narodu

Šol. upravitelj: Vičar Franc

Slovenski šolski muzej, dokumentacijska zbirka, šolska mapa OŠ Juršinci

SLAVKO FEGUŠ

5.4 UČITELJSTVO IN NAJPOMEMBNEJŠI DOGODKI NA OŠ JURŠINCI

Pred letom 1806 ni bilo rednega pouka in ni bilo primernega šolskega prostora.

O šolstvu v Juršincih pričajo tudi drugi viri. V Zborniku razprav ob tisočdevetsto letnici Ptuja so o začetku šolstva, prvih učiteljih, njihovih dohodkih, šolskih stavbah in številu učencev naslednji podatki:

»Tudi tu so učili (v Juršincih oz. takratnem Sv. Lovrencu v Slovenskih goricah) stari šolniki že v prvi polovici 18. stoletja, a redna zasilna šola je bila leta 1806 v leseni mežnariji poleg cerkve. Ta je bila podrejena komisarju iz Dornave in patronatu mestnega župnika v Ptuj. Katehet (Jože Cvitkovič, leta 1812) je poučeval dvakrat na teden. Učitelj Jože Štuhec je bil učil že 16. leto in je prišel sem leta 1799 36-leten, izprašan pa je bil v Mariboru že leta 1795. Ni bil predavatelj in tudi ne reden v šoli, kjer je imel 26 otrok (23 dečkov). Od dornavske graščine je dobival vsako leto po tri klaftre (to je 12m³) drv.

Učilnico pa je čistil sam. Kot mežnar je dobival bero: 30 mernikov zrnja, 10 fl od župnika, 7 fl od cerkve, 16 fl šolnine. Leta 1806 je znašala njegova plača skupaj 108 fl.

Šoloobveznih otrok je bilo 78. Leta 1814 je bil pouk še v stari mežnariji in bržčas še do leta 1834, ko so jo pozidali. Šolsko poslopje je bilo zgrajeno šele na koncu stoletja, leta 1895, čeprav je šolski svet 1868 kupil zanjo zemljišče za 2800 gl. Enorazrednica je ostala do 1878.

Na tej šoli je poučeval verouk dve leti tudi pesnik Anton Aškerc. Osnovne nauke pa je v njej dobil tudi naš slovstveni zgodovinar akademik dr. Anton Slodnjak ...«

Vir: Zbornik razprav ob tisoč devetsto letnici Ptuja

1724-35: Janez Miha Marko

1735-42-46: Bernard Domanjko

1742-63: Franc Čep

1764-71: Jože Janšič

1772-77: Simon Markovič

Marija Terezija

Obča šolska naredba uvaja šolsko obveznost

Marija Terezija je leta 1774 s splošno šolsko uredbo uvedla splošno šolsko obveznost za otroke od 6. do 13. leta. V 1. razredu je bilo poučevanje v ljudskem (pri nas slovenskem) jeziku. Glavne učne knjige za 1. in 2. razred so bile v jeziku dežele ali dvojezične. Šolske obveznosti takrat ne moremo primerjati z današnjo, saj večina otrok šole še dolgo ni redno obiskovala.

1775- : Jože Ganster in Jurij Kokelj

1798-1803: Vencel Knežaurek

1799-1816: Jože Štuhec

1816-18: Andrej Habjanič

1816-36: Lovrenc Vrečar

1819 in 1825-27: Vid Plohl

1828-37: Jože Rozman

1829: Franc Ljubšina

1830: Jurij Mikl

1831-33: Jakob Čagran

1834-36: Josip Domanjko

1836-44: Franc Fras

1839/40: Franc Cederman

1841/42: Ignacij Petrič

1842-44: Jože Vidovič

1844-63: Jože Bezjak, Jože Majcen, Andrej Bezjak, Vid Vidovič, Janez Možina, Valentin Stolcer

1863-78: Janez Belec

15. sept. 1878 - 31. marec 1893: Franjo Šijanec

1880/81: Franjo Šijanec, Tone Klajnsček

Kupili so črke za prvi poduk v branju in zemljevid Evrope, šoli pa je bil podarjen zemljevid Avstro-Ogrske in globus.

1881/82: Franjo Šijanec, Davorin Šalamun, Marija Šijanec-učiteljica ročnih del

Šolska knjižnica je štela 64 knjig.

1882/83: Franjo Šijanec, Davorin Šalamun, Marija Šijanec, Jože Sinko

V šolskem vrtu je krtica uničila na stotine sadnic.

1883/84: Franjo Šijanec, Martin Šalamun, Marija Šijanec, Jože Sinko

Šola dobi kot učilo 86 različnih rudnin.

1884/85: Franjo Šijanec, Martin Šalamun, Marija Šijanec, Jože Sinko

Šola je morala odstopiti cerkvi del zemljišča.

1885/86: Franjo Šijanec, Ivan Adamič, Marija Šijanec, Jože Sinko

Svečanost ob rojstnem dnevu cesarja Franca Jožefa. Šola dobi darilo v obliki

slike cesarja. 11. januarja 1886 zapade zelo veliko snega.

1886/87: Franjo Šijanec, Ivan Grebenec, Ivan Adamič, Marija Šijanec, Jože Sinko

8. maja 1886 so vinogradi zaradi hude slane popolnoma pozebli.

1887/88: Franjo Šijanec, Ivan Grebenec, Fran Leskovar, Marija Šijanec, Jakob Zupanič

1887 je bila zaradi hude toče izredno slaba letina.

1888/89: Franjo Šijanec, Ivan Grebenec, Fran Leskovar, Marija Šijanec, Jakob Zupanič,
Martin Brišnik,

V letu 1889 je bila šola precej časa zaprta zaradi epidemije ošpic in mumpsu.

1889/90: Franjo Šijanec, Ivan Grebenec, Martin Brišnik, Marija Šijanec, Jakob Zupanič
Anton Aškerc-veroučitelj

Iz Šmarja pri Jelšah pride v Sv. Lovrenc službovat Anton Aškerc.

Aškerc bi naj imel v Juršincih tudi versko sporno najkrajšo pridigo v zgodovini
rimskokatoliške cerkve. Zaradi hudega mraza bi naj Aškerc takole začel in
končal svojo pridigo: »*Dragi farani, zunaj in v cerkvi sta zima in mraz,*
zebe mene in vas. Amen!«

1890/91: Franjo Šijanec, Ivan Stoeger, Marija Šijanec, Anton Aškerc

Šola je bila 14 dni zaprta zaradi epidemije oslovskega kašlja.

1891/92: Franjo Šijanec, Ivan Stoeger, Marija Šijanec, Jakob Očgerl-veroučitelj

Anton Aškerc odide v Vitanje. Sprejet je sklep o zidanju nove šole.

1892/93: Franjo Šijanec, Ivan Stoeger, Rudolf Koser, Jakob Očgerl, Marija Šijanec

Staro šolsko poslopje je bilo v zelo slabem stanju (mokrotno in premajhno).

1893/94: Karol Marschitz, Ivan Stoeger, Rudolf Koser, Marija Marschitz,

Janez Rotner-verou.

4. marca 1894 je bil s strani Krajevnega šolskega sveta sprejet sklep o začetku gradnje nove šolske zgradbe in s tem štirirazrednice.

1894/95: Karol Marschitz, Ivan Stoeger, Janez Rotner, Jurij Vaupotič, Marija Marschitz

10. september 1894 začetek zidanja nove šole. 15. septembra so položili »ogelni« kamen. Na velikonočni ponedeljek leta 1895 so čutili močan potres, ki pa ni povzročil škode (Ljubljana je bila močno porušena).

1895/96: Karol Marschitz, Janez Rotner, Jurij Vaupotič, Silvia Jošt, Marija Marschitz,

Srečko Pečar, Valentin Kajnih

30. oktober 1895: » Zidanje spoznali so kot dobro zvršeno ter so ključarsko in mizarsko delo dobro klasifikovali.«

3. november 1895 blagoslovitev nove šole.

1896/97: Karol Marschitz, Janez Rotner, Srečko Pečar, Valentin Kajnih, Silvia Jošt, Marija Labes

Šola dobi veliko število novih učil v vrednosti 88 goldinarjev in 78 krajcarjev.

1897/98: Karol Marschitz, Janez Rotner, Srečko Pečar, Valentin Kajnih, Marija Labes, Marija Marschitz, Anton Ravšl, Matevž Tušek, Marija Pečar

Šolski vrt dobi ograjo. Februarja 1898 razkužijo šolo zaradi ošpic. Šola je v tem mesecu zaprta. 4. julija huda toča uniči ves pridelek.

1898/99: Janez Farkaš, Srečko Pečar, Matej Tušek, Marija Farkaš, Franc Cvetko, Marija Pečar, Anton Ravšl-veroučitelj, Marija Labes

Zaradi obilice padavin Pesnica poplavi celotno pesniško dolino.

Proslava ob 50-letnici vladanja cesarja Franca Jožefa.

1899/1900: Janez Farkaš, Srečko Pečar, Matej Tušek, Marija Farkaš, Franc Cvetko, Marija Pečar, Anton Ravšl, Marija Labes

Šolski vrt se je začel sistematično obdelovati.

Oblasti opozorijo učitelje, da morajo vsako trpinčenje in zanemarjanje otrok s strani staršev takoj naznaniti pristojni Kazenski sodnji.

1900/01: Janez Farkaš, Srečko Pečar, Matej Tušek, Marija Farkaš, Anton Ravšl, Marija Pečar

Obnovljena je bila stara šola, v katero so nastanili žandarmerijsko kasarno.

To leto je bila izjemna sadna letina. Šolski studenec postane neuporaben.

Šolsko poslopje postaja premajhno.

1901/02: Janez Farkaš, Srečko Pečar, Bogdan Tušek, Marija Farkaš, Marjeta Majerič, Anton Ravšl

Krajevni šolski svet opozarja na vestno beleženje šolskih zamud učencev.

1902/03: Marija Farkaš, Janez Farkaš, Marjeta Majerič, Adalbert Koser, Vinko Šerona,

Telovadba se je poučevala v rednih, prostih vajah in vajah na orodju.

Pri računskem pouku so uvedli nove računice.

1903/04: Janez Farkaš, Marija Farkaš, Marjeta Majerič, Adalbert Koser, Fran Flere, Jože Sinko, Matej Meznarič, Maks Ocvirk

Začetek čebelarstva s štirimi panji.

Ukaz učiteljstvu, da ob vsaki priliki pouči otroke o varstvu živali in nasadov.

1904/05: Janez Farkaš, Marija Farkaš, Marjeta Majerič, Fran Flere, Maks Ocvirk, Jože Sinko

Šolska vodstva se opozarja na knjigo »Kako je učiti otroke plavati« in naj se otroci res uče plavati.

Opozorilo na zemljepisni atlas s slovenskim besedilo za Štajersko in Koroško.

1905/06: Janez Farkaš, Marija Farkaš, Marjeta Majerič, Fran Flere, Jože Sinko, Maks Ocvirk, Janez Kansky

Izredno vroče poletje 1905. Učenci so imeli vročinske počitnice zaradi visokih temperatur, ki so že v dopoldanskem času dosegale preko 30°C.

1906/07: Janez Farkaš, Marija Farkaš, Fran Flere, Silva Binter, Janez Kansky

Učenci so si iz šolske knjižnice izposodili knjige 1153 krat.

1907/08: Janez Farkaš, Marija Farkaš, Silva Binter, Fran Flere, Franja Bratanič, Janez Kansky

Šolska drevesnica je razglašena za najlepšo v vsem okraju. Suho poletje, dobra in kvalitetna vinska letina.

1908/09: Janez Farkaš, Marija Farkaš, Franja Bratanič, Olga Serajnik, Valentin Kropivšek

Šola postane šestrazrednica. Iz učiteljskih stanovanj pridobijo dve učilnici.

Velika slovesnost ob 60 letnici vladanja cesarja Franca Jožefa. Učenci so v okviru zatiranja rastlinskih škodljivcev polovili 134.000 kapusovih belinov.

1909/10: Janez Farkaš, Marija Farkaš, Franja Bratanič, Albina Runovc, Leopold Schalda

Valentin Kropivšek

Zaradi opeklin umrla učenka. Ob peči se ji je vžgala obleka. Ustanovljena je bila šolska hranilnica. Takrat je učiteljstvo veliko razpravljalo o tem »Kako navajati otroke k samodelavnosti in samostojnosti«.

1910/11: Janez Farkaš, Marija Farkaš, Franja Bratanič, Albina Runovc, Jože Malenšek,

Leopold Schalda, Jože Škvarc

Odlok, da morajo šole notranjemu ministrstvu prijaviti šolske izlete in učna potovanja. Z odlokom je tudi določeno, da sme pouk odpasti, če je ob 11. uri v razredu 20°R ali 25°C.

1911/12: Janez Farkaš, Marija Farkaš, Franja Bratanič, Albina Runovc, Leopold Schalda,

Jože Malenšek, Angela Lebar, Jože Škvarc, Jože Sinko

Šolski vrt je bil v zelo dobrem stanju, prav tako čebele. Za skušnjo iz veronauka piše v zapisniku naslednje: Ta je izpadla tako, da je najboljše, ako molčim.

Resničen je pregovor: »Brez truda ni kruha«.

1912/13: Janez Farkaš, Marija Farkaš, Franja Bratanič, Albina Runovc, Leopold Schalda,

Simon Kerbler, Jože Sinko

Učitelj Jože Malenšek odide služiti vojsko kot prostovoljec. Z odlokom se zahteva, da mladino seznanijo z narodno in gospodarsko važnostjo vojne.

Odlok, da se na šolah vpelje pouk kuharstva in gospodinjstva.

1913/14: Janez Farkaš, Marija Farkaš, Franja Bratanič, Albina Runovc, Leopold Schalda,

Jože Malenšek, Rupert Kostrvein, Fran Sever, Jože Škvarc, Jože Sinko

Uradna konferenca določena na dne 5. avgust 1914 se je vsled resnih časov-vojne- odpovedala. Učitelji dobijo za leto 1913 draginjski dodatek. Tega leta je bil v Sarajevu ubit Franc Ferdinand. Učitelja, Jože Malenšek kot kadet in Leopold Schalda kot navaden vojak, sta morala pod orožje.

1914/15: Janez Farkaš, Marija Farkaš, Franja Bratanič, Julija Koser, Marija Ogrizek,

Jože Sinko, Jože Skvarc

Na šoli so poučevali najvažnejše predmete. Pouk telovadbe in risanja je odpadel v celoti. Pozimi so v šoli pletli razne volnene reči za vojake. Leopold Schalda je je padel v rusko ujetništvo v Kijevu. Učenci so pouk obiskovali zelo neredno.

Otroci so v nabiralnih akcijah nabirali različne dobrine za vojsko. Jeseni 1914 se v okolišu pojavi tifus. Vladala je zelo huda draginja.

1915/16: Janez Frakaš, Marija Farkaš, Franja Bratanič, Julija Koser, Edvard Tschech, Jože Sinko, Franc Škof

» Vojna vpliva skrajno škodljivo na šolo; šola je zadnja ... Uvedene so karte za kruh, moko, sladkor, a kaj pomagajo karte, če se ne dobi blago«. Škrlatica je bila vzrok za smrt treh učencev. Tudi učiteljstvo je v skrajno slabih razmerah.

1916/17: Janez Farkaš, Zlatka Farkaš, Franja Bratnič, Julija Koser

Šola je bila otrokom deveta briga. 21. nov. 1916 je umrl cesar Franc Jožef, nasledil ga Karel I. Povsod vlada strašna draginja.

1917/18: Janez Farkaš, Franja Bratanič, Julija Koser,

5. in 6. razred je bil vse leto brez pouka, zaradi pomanjkanja učiteljev. Veliko pomanjkanje in razuzdano življenje. Avstro-Ogrska razpade.

1918/19: Janez Farkaš, Marija Farkaš, Franja Bratanič, Leopold Schalda, Jože Malenšek, Julija Koser, Zlatka Farkaš, Angela Lebar-poročena Schalda, Franc Škof, Srečko Vršič

Popolna reorganizacija šolstva, učitelji postanejo državni uradniki. Odpravljen je celibat za redne učiteljice. Začasne učiteljice so še vedno morale dobiti dovoljenje okrajnega šolskega sveta, če so se hotele poročiti. Šolski vrt je imel

površino 24 arov. Velike težave s šolskimi učili. Šolski vodja je zapisal: »Kam vendar plovemo?

Draginja nas bo ubila«. Otroci so zaradi vojne precej podivjani.

1919/20: Janez Farkaš, Marija Farkaš, Franja Bratanič, Leopold Schalda, Angela Schalda, Julija Koser, Leopoldina Segar, Ivan Golob, Srečko Vršč

Šolski vrt je v slabem stanju. Zelo malo je šolskih učil. Šolsko poslopje je v zadovoljivem stanju. Slabe življenjske razmere da je strah in groza. Ni obleke in obutve.

1920/21: Leopold Schalda, Angela Schalda, Julija Koser, Ljudevit Burja, Marica Filipčič, Ivan Križaj

Šola postane nekoliko bolje preskrbljena z učili. Šolski vrt ni bil v najboljšem stanju, zaradi splošnega interesa so na vrtu gojili 400 tobačnih rastlin (za tobakov izvleček-škropljenje). Štirimesečna suša je zelo oklestila pridelke. Šolski sluga (hišnik) Franc Bezjak je imel takrat 1500 kron letne plače.

Draginja se nadaljuje: 1 jajce-8 K, 1 kg moke-20 K, 1 kg masti-80-90 K.

1921/22: Leopold Schalda, Ljudevit Burja, Ivan Križaj, Zofija Okorn, Marica Filipčič, Angela Schalda, Angela Šabec

Na novo so nabavili vse zemljevide. Šolski vrt je spet trpel zaradi suše. V šolski drevesnici se je na novo posadilo 400 jabolčnih in hruškovih divjakov. Šolske brajde so bogato obrodile. Novi šolski sluga je postal g. Petek z letno plačo 3000 kron. Uvedejo se matični listi in izkazi o šolskem napredku. Izredna draginja: moška obleka stane 5000 K, čevlji 1200K.

1922/23: Leopold Schalda, Angela Schalda, Ljudevit Burja, Ivan Križaj, Silva Keber,
Angela Šabec

Slab šolski obisk. Ker je umrl šolski sluga g. Petek, ga je nadomestil sluga Janko Njivar z letno plačo 3000 kron-750 din. Draginja narašča, državni nameščenci postajajo največji reveži v državi. Kdor nima drugih dohodkov, mora v pravem pomenu-stradati.

1923/24: Leopold Schalda, Angela Schalda, Ivan Križaj, Marica Filipčič, Silva Keber,
Emilija Hanzelič

Vrt je deloma ograjen z novo žičnato ograjo. Pročelje šole je deloma popravljeno in pobeljeno. Popravl in beljenja je bila deležna tudi notranjost.

1924/25: Leopold Schalda, Angela Schalda, Ivan Križaj, Marica Filipčič, Silva Keber,
Emilija Hanzelič

Od 28. 9. do 12. 10. 1924 prekinitev pouka zaradi obilice kmečkih del.

Prekinitev je slabo vplivala na učni uspeh. Šola je imela 8 panjev čebel.

Popravila šole so se nadaljevala. Leta 1924 je bila izredna sadna letina.

1925/26: Leopold Schalda, Angela Schalda, Silva Keber, Emilija Hanzelič, Rudolf Kodrič,

V učiteljski knjižnici je bilo 247 knjig, v šolarski knjižnici pa 153 knjig. Šolski vrt se v celoti ogradi z žičnato ograjo. V počitnicah so obnovili šolske klopi.

1926/27: Leopold Schalda, Angela Schalda, Silva Keber, Emilija Hanzelič, Rudolf Kodrič, Alojzij Zupančič

Za telovadbo so nabavili novo bradljo, za zemljepis pa karto Evrope.

1927/28: Leopold Schalda, Angela Schalda, Rudolf Kodrič, Marica Hanzelič, Alojzij Zupančič, Marica Maroh

Šolska mladina se je udeležila pogozdovanja na Gomili. V šoli je bil organiziran gospodinjski tečaj.

1928/29: Leopold Schalda, Angela Schalda, Franc Vičar, Ivanka Volarič, Emilija Hanzelič, Elizabeta Zavrtanik

Šolski vrt je bil v dobrem stanju. Pridelek medu iz šestih panjev je bil nad pričakovanji. Zima v tem šolskem letu je bila naravnost grozna. Toplomer je

kazal do - 30° C, pouk je bil za nekaj časa prekinjen. Na šolo je premeščen učitelj Franc Vičar, sicer domačin in znan gledališki igralec.

1929/30: Leopold Schalda, Angela Schalda, Emilija Hanzelič, Ivanka Volarič, Elizabeta Zavrtanik, Franc Vičar, Elizabeta Grafenauer, Vida Jamšek

Država prenese del stroškov na krajevne šolske odbore. Šolske občine so morale učiteljstvu letno zagotoviti m³ suhih drv. Januarja 1930 je umrl veteran slovenskega učiteljstva, nadučitelj Franjo Šijanec. Bil je tudi dolgoletni vodja tukajšnje šole.

1930/31: Leopold Schalda, Angela Schalda, Emilija Hanzelič, Elizabeta Grafenauer, Vida Jamšek, Ivanka Volarič-Škodlar, Vičar Franc, Marija Visenjak, Ivan Breže, Stana Tičar

Šolski vrt je bil obdelan v manjšem obsegu, ker se je pričakoval nov šolski upravitelj. Letina je bila dobra, kmet pa je ni mogel unovčiti zaradi krize. Zbirko učil so popolnili z novim globusom in zemljevidom Kraljevine Jugoslavije

1931/32: Emilija Breže, Elizabeta Grafenauer, Viada Jamšek, Franc Vičar, Stana Tičar, Ivan Breže, Marija Visenjak

Proslava ob 100-letnici Georga Waschingtona. Učiteljstvo si prizadeva, da se postavi ves sistem na podlago nove, moderne šole. Na šoli se je zaključila dveletna kmečka šola.

1932/33: Emilija Breže, Elizabeta Grafenauer, Vida Jamšek, Franc Vičar, Stana Tičar, Ivan Breže, Marija Visenjak

Izlet učencev na Mariborsko kočo in Pohorski dom. Popravilo šolske stavbe: streha, učilnice, hodniki, stranišča, pisarna ... Šola je imela 9 panjev. Šola dobi dve novi omari za kabinet in pisarno, 8 novih stolov ter lekarno.

1933/34: Ivan Breže, Emilija Breže, Elizabeta Grafenauer, Stana Tičar, Jože Kocbek, Marija Visenjak

Šola je praznovala Materinski dan. Nastane velika Občina Juršinci. Učenci poleti telovadijo na dvorišču, pozimi se smučajo in sankajo. Stroški šole so to leto znašali 29.728,50 din.

1934/35: Ivan Breže, Emilija Breže, Karel Končnik, Alojzija Rep, Bogomila Čeh, Marija Visenjak, Elizabeta Drofenik, Stana Gregoretič

9.10.1934 v Marseillu ubijejo kralja Aleksandra. Drevesne uši so v šolski drevesnici uničili s tobakovim izvlečkom. Šolski upravitelj je cepil 250 divjakov

z renskim krivopecljem in bobovcem.

1935/36: Ivan Breže, Emilija Breže, Elizabeta Drofenik, Marija Visenjak, Bogomila Čeh,
Karel Končnik, Alojzija Rep Končnik, Elizabeta Grafenauer

**Šolskih izletov ni bilo zaradi pomanjkanja denarja. V šolski drevesnici so začeli
vzgajati nizko stebelno drevje. Sv. Lovrenc je obiskal takratni ban Dravske
banovine Marko Natlačen. Šola je za božičnico obdarila 250 otrok.**

1936/37: Ivan Breže, Emilija Breže, Elizabeta Drofenik, Alojzija Končnik, Marija Visenjak,
Bogomila Čeh, Karel Končnik

**Šola ima 10 panjev, učenci pa so deležni rednega pouka iz čebelarstva. Pri veri
so vsi »rim. kat.«, razen 2. deklic, ki sta adventistki. Šolski proračun je znašal
25.508 din.**

1937/38: Ivan Breže, Emilija Breže, Bogomila Čeh, Alojzija Končnik, Justina Novak,
Karel Kunčnik

**V šolskem čebelnjaku so začeli uvajati krajnsko sivko. »Meteljavost« je kmetom
pobrala polovico govedi in tretjino konj. Vzrok bi naj bil v stalnih poplavah
pesnice in velike vlažnosti. Meseca maja je razhajala gripa, kije bila podobna
španski gripi.**

1938/39: Ivan Breže, Emilija Breže, Bogomila Čeh, Alojzija Končnik, Katarina Mihelak,
Justina Novak, Karel Končnik

45. učencev 5. in 6. razreda se je udeležilo izleta v Celje. 31% jih še ni videlo vlaka.

Od pridelkov daje zaslužek edino vino. Liter mešanega vina stane 3,50 do 4,50 din, sortno vino pa 5 do 6 din za liter. Tega leta je bilo izredno veliko češenj.

1939/40: Ivan Breže, Emilija Breže, Katarina Zavec, Alojzija Končnik, Karel Končnik,
Bogomila Čeh-Štuhec

Na južni strani šole je postavljena nova škarpa in nova žična ograja. Pozimi so temperature dosegle tudi - 24°C. Zaradi bližajoče vojne je bilo vse dražje za 40%.

15. 8. 1941: Jantsher Anemarie, Ambacher Anni, Kaspar Ella (za leta 1942, 1943, 1944 in 1945 v kroniki ni zapisov).

Glej »Šola med vojno« in prevod zapisa v kroniki, ki ga je zapisal 15.8.1941 takratni nemški ravnatelj.

1945/46: Karel Podhostnik, Justina Gorjanc, Vida Vičar, Josip Dereani, Gizela Blagovič,
Anka Kopše, Adolf Marčič, Josipina Verčko, Franc Vičar, Iva Kunej, Ivanka Siherl

Pri pouku so imeli učenci težave pri jezikovnem izražanju. Na šoli se ustanovi Kajuhov pionirski odred. Šolska mladina pomaga graditi cesto Hlaponci-Juršinci.

1946/47: Josip Dereani, Anka Kopše, Zvonka Pavlovič, Ivanka Siherl, Iva Kunej, Ivan Štibler, Adolf Marčič

Šolsko leto se je začelo 16. septembra. Šolski vrt je bil obdelan in posejan z zelenjavo.

1947/48: Josip Dereani, Marija Novak, Nada Belšak, Ljuba Šoštar, Iva Kunej, Ivan Štibler, Adolf Marčič

Prosvetni minister postane dr. Jože Potrč, doma iz ptujskega okraja. Učenci so nabirali zdravilna zelišča in zatirali koloradskega hrošča.

1948/49: Josip Dereani, Iva Marčič, Ivan Štibler, Marija Smolej, Ivan Smolej, Adolf Marčič

Začela je delovati šolska mlečna kuhinja, ki je oskrbovala 60 telesno slabotnih otrok. Novoletna jelka je prinesla otrokom mnogo veselja in tudi raznih daril.

1949/50: Josip Dereani, Ivan Štibler, Milena Tomažej, Marija Smolej, Ivan Smolej, Anica Verdel

Minister za prosveto postane Ivan Regent. Na šoli so praz. 8. marec-dan žena.

1950/51: Josip Dereani, Milena Tomažej, Ivan Štibler, Olga Čeh, Sonja Petkovšek, Anica Verdel, Marija Vajda

Po dolgem času je bila šolska stavba deležna popravil. Poslopje so pobelili, popravili dimnike in prekrili streho. Šolski obisk je znašal 83%.

1951/52: Josip Dereani, Marija Vajda, Marija Ačko, Olga Čeh, Franc Fakin, Sonja Petkovšek,

Anica Verdel, Marija Osterc

Šoli je bilo odobrenih 8 oddelkov. Izleti so bili organizirani v Malo Nedeljo, na Ptuj, v Maribor in na Reko. Pionirska knjižnica je štela 37 knjig, učiteljska pa 244 knjig.

1952/53: Josip Dereani, Marija Vajda, Franc Fakin, Ana Zevnik, Albina Lahkar, Marija Ačko, Marija Osterc, Marija Sitar

Šolski proračun je za leto 1953 znašal 359.500,00 din. 11. maja 1953 je večji del Slovenije pobelil sneg, temperature so padle na -7°C.

1953/54: Josip Dereani, Marija Rebec, Andrej Sajko, Franc Fakin, Marija Pahor, Marija Marija Erjavec, Ana Zevnik, Marija Osterc, Albina Lahkar, Marija Sitar
Prišla sta Franc Kovačič- novi šol.upr. in žena učiteljica Zdenka Kovačič

V zimskem času je bila organizirana kmetijska nadaljevalna šola. Zaradi hudega mraza v februarju je odpadlo 4 dni pouka. 18. maja so učenci sodelovali pri Titovi štafeti.

1954/55: Franc Kovačič, Marija Sitar, Zdenka Kovačič, Marija Osterc, Albina Lohkar, Marija Pahor, Marija Sajko, Ana Zevnik, Franc Fakin, Marija Rebec, Andrej Sajko

10. septembra 1954 je imelo učiteljstvo ptujskega okraja zborovanje.

Uvedeni so roditeljski sestanki kot nova oblika sodelovanja šole in staršev.

Na Ptuj si učenci prvič ogledajo filmsko predstavo - risanko Pepelka.

Ustanovljeno je lutkovno gledališče.

1955/56: Franc Kovačič, Marija Sitar, Zdenka Kovačič, Marija Osterc, Franc Fakin,

Marija Pahor, Marija Sajko, Andrej Sajko, Marija Rebec

V šolsko organizacijo RK in v higienski aktiv je vključenih 180 učencev.

Učenci so imeli naročenih 76 Pionirskih listov, 33 Pionirjev, 65 Cicibanov, 20

Sinjih galebov in 30 Čebelic. Na učiteljstvo je padlo veliko breme zaradi

ustanovitve Občine Juršinci (v kraju je primanjkovalo sposobnega in

delavoljnega kadra).

1956/57: Franc Kovačič, Marija Sitar, Marija Osterc, Franc Fakin, Zdenka Kovačič,

Darinka Redenšek, Marija Sajko, Ida Vidmar, Marica Planinc, Andrej Sajko

Zelo slab materialni položaj šole. Starši so še vedno v velikem številu zadrževali

otroke doma zaradi pomoči pri delu.

1957/58: Franc Kovačič, Marija Sitar, Marija Osterc, Marija Sajko, Zdenka Kovačič,

Franc Fakin, Darinka Redenšek, Andrej Sajko, Ida Vidmar,

Šola je dobila odobrenih 12 oddelkov. Nastane velika Občina Ptuj kar je

Pozitivno vplivalo na šolo. Stanje učil je še vedno nezadovoljivo.

1958/59: Franc Kovačič, Marija Sitar, Marija Osterc, Franc Fakin, Darinka Redenšek,

Ida Vidmar, Slavko Kosec, Zdenka Kovačič, Anica Čuček, Ivan Kaučič

Začetek gradnje učiteljskega bloka. Šolski odbor je največ časa namenil problematiki slabega šolskega obiska, vzgojno zanemarjene mladine in vzdrževanju šolske zgradbe.

1959/60: Franc Kovačič, Marija Sitar, Zdenka Kovačič, Anica Šeruga, Beno Belšak, Ivan Kaučič, Franjo Fakin, Slavko Kosec,

Ustanovljena je pionirska šolska zadruga, ki oskrbuje nasad s 120 drevesi. Začne tudi akcijo za nabavo televizorja. Učiteljski blok je končan, v šoli se s tem sprostijo novi prostori (prej učiteljska stanovanja).

1960/61: Franc Kovačič, Marija Sitar, Zdenka Kovačič, Marija Osterc, Anica Šeruga, Ivan Kaučič, Ivo Težak, Miranda Težak, Jožica Krašovec, Slavko Kosec, Beno Belšak, Katja Simonič

Ukinjena je tretja učna izmena. Šola dobi prvi televizor, uvedeno je novo nagrajevanje učiteljev. Proslave ob 20-letnici vstaje.

1961/62: Franc Kovačič, Marija Sitar, Miranda Težak, Janez Drevenšek, Marija Osterc, Zdenka Kovačič, Anica Šeruga, Ivan Kaučič, Jože Perko, Anica Težak-Cetin, Mirko Šoba, Dragica Selinšek, Ivo Težak, Jožica Krašovec, Slavko Kosec

Učenci 8. r. so prvič vključeni v enotedensko proizvodno delo (trgovina,

ambulanta, pošta, Kmetijski kombinat, Avtooprema, Delta).

Primer študijskih tem v učiteljskem kolektivu: Delo učiteljskega zbora kot organa družbenega samoupravljanja, Način kolektivnega študija, Učiteljeva osebnost oz. lik učitelja, Nastopanje pred ljudmi, Ocenjevanje učencev, Analiza učno-vzgojnih uspehov, Jugoslovanske pionirske igre, Samouprava učencev, Spolna vzgoja, Zadovoljevanje otrokovih socialnih potreb.

1962/63: Franc Kovačič, Marija Sitar, Marjana Doberšek, Marija Osterc, Janez Drevenšek, Zdenka Kovačič, Anica Šeruga, Ivan Kaučič, Perko Jože, Mirko Šoba, Miranda Težak, Slavko Kosec, Jožica Krašovec, Ivan Težak

»Izvenrazredno delo na šoli«: Mladinska organizacija, ŠMK, Pionirska organizacija, Tehnični krožek, Pionirska šolska zadruga, Pionirski pevski zbor, Podmladek RK, Prva pomoč, Pionirski list.

1963/64: Franc Kovačič, Marija Sitar, Marija Osterc, Zdenka Kovačič, Slavko Kosec, Silva Šböl, Anica Šeruga, Jelka Pavlin, Marjana Doberšek, Anica Kokol, Ivan Kaučič, Ignac Zebec

Verbalizem zapušča šolo. Učitelji se vedno bolj poslužujejo episkopa, diaprojektorja, flanelograma. Šola dobi prvi ozkotračni kinoprojektor. V tem

šolskem letu je bilo v celotni zgodovini šole največje število učencev.

1964/65: Marija Sitar, Marija Osterc, Zdenka Kovačič, Katica Zupanič, Silva Šböl, Metka Frangež, Albina Gorišek, Anica Haložan, Jelka Pavlin, Janez Drevenšek, Anica Čuš, Katica Kekec, Ivan Kaučič, Franc Kovačič

Ravnatelj je v kroniko zapisal: »Šolam bo treba omogočiti, da bodo svoje samoupravne predpise mogle tudi uresničiti«.

1965/66: Marija Sitar, Metka Toplak roj. Frangež, Breda Korenjak, Marija Osterc, Katica Zupanič, Zdenka Kovačič, Anica Čuš, Anica Drevenšek, Albina Gorišek, Ivanka Lah, Ivan Kaučič, Anica Haložan, Jelka Pavlin, Janez Drevenšek, Katica Zebec roj. Kekec, Franc Kovačič

Kraj dobi stalnega zdravnika in prvič zobozdravnika. V šolski okoliš spadata tudi Polenšak in Vitomarci. Pomanjkanje učil se je najbolj čutilo pri biologiji in zemljepisu.

1966/67: Marija Sitar, Zdenka Kovačič, Breda Korenjak, Irena Drobnič, Ivanka Lah, Francka Murko, Anica Drevenšek, Katica Zebec, Albina Gorišek, Jelka Pavlin, Anica Haložan, Ivan Kaučič, Ignac Zebec, Janez Drevenšek, Franja Černejšek, Štefka Žmaher, Franc Kovačič

Nabiralna akcija za potrebe ŠMK je zelo uspela. Pomoč učencem v v popoldanskem času, ki so napredovali z negativno oceno. Začetek poklicne in prometne vzgoje. Učenci si ogledajo predstavo v mariborskem gledališču.

1967/68: Marija Sitar, Kovačič Zdenka, Breda Korenjak, Irena Drobnič, Ivanka Tinček roj.

Lah, Anica Drevenšek, Katica Zebec, Cilka Ivanuša, Štefka Žmaher, Janez Drevenšek, Anica Stojičević roj. Haložan, Jelka Pavlin, Ignac Zebec, Ivan Kaučič, Arnuš Anica, Ivan Levičar, Franja Černejšek, Franc Kovačič

Prvič je izvedeno sistematično testiranje in psihološki pregled pri šolskih novincih. V okviru PŠZ so spoznavali jablanov in ribezov nasad. Oživljeno je delo šahovskega krožka. Šola prejme opremo za namizni tenis. Prvič začneta delovati pripravljalna oddelka (»mala šola«) za vstop v šolo, kar pomeni začetek organizirane predšolske vzgoje.

1968/69: Marija Sitar, Zdenka Kovačič, Breda Korenjak, Irena Drobnič, Vojka Kastelic,

Jelka Pavlin, Anica Arnuš, Anica Drevenšek, Katica Zebec, Ivanka Čuček, Cilka Ivanuša, Franc Cafuta, Štefka Žmaher, Janko Drevenšek, Ivan Levičar, Ivan Kaučič, Ignac Zebec, Majda Korošec, Avgusta Verdenik, Franc Kovačič

Na novo so bili uvedeni popravni izpiti od 5. do 8. razreda. Šola se vedno bolj

vključuje v razna tekmovanja. Na roditeljskih sestankih je bila povprečna 65% udeležba.

1969/70: Marija Sitar, Zdenka Kovačič, Vojka Kastelic, Irena Drobnič, Jelka Pavlin, Anica Krapša roj. Arnuš, Anica Drevenšek, Katica Zebec, Breda Korenjak, Cilka Ivanuša, Ivan Kaučič, Avgusta Verdenik, Franc Cafuta, Štefka Zajc roj. Žmaher, Janez Drevenšek, Ignac Zebec, Ivan Levičar, Mina Mislovič, Franc Predikaka, Franc Kovačič

Potrebna je nujna obnova šole. Šola z donatorskimi sredstvi podjetja Gradnje iz Ptuja nabavi ojačevalno napravo.

1970/71: Marija Sitar, Zdenka Kovačič, Anica Krapša, Breda Korenjak, Vojka Kastelic, Mina Mislovič, Jelka Pavlin, Cilka Ivanuša, Anica Drevenšek, Katica Zebec, Janez Drevenšek, Ignac Zebec, Ivan Kaučič, Majda Korošec, Franc Cafuta, Štefka Zajc, Franc Predikaka, Avgusta Verdenik, Franc Kovačič

Šola organizira področno rokometno tekmovanje. Šolo obišče Mimi Malenšek. Prehod na petdnevni delovni teden. Šola mora izdelati vojni načrt in plan zaščite.

1971/72: Marija Sitar, Zdenka Kovačič, Breda Korenjak, Štefka Zajc, Jelka Pavlin, Cilka

Ivanuša, Anica Drevenšek, Katica Zebec, Mina Mislovič, Breda Babošek, Franc Cafuta, Janez Drevenšek, Ignac Zebec, Ivan Kaučič, Majda Korošec, Breda Babošek, Franc Kovačič

Začela se je prva etapa obnove šole (vgradnja centralne kurjave, obnova tal in sanitarij ter prostorov ŠMK). Šolo je obiskala Branka Jurca.

1972/73: Marija Sitar, Zdenka Kovačič, Breda Korenjak, Štefka Zajc, Slavka Cafuta, Cilka Ivanuša, Jelka Pavlin, Anica Drevenšek, Lojzka Štrucl, Ivan Kaučič, Mina Mislovič, Breda Babošek, Franc Cafuta, Majda Korošec, Janez Drevenšek, Mirko Centrih, Anton Pernat, Jožica Zafošnik, Marija Sovič, Franc Kovačič

Obnova šolske stavbe je bila v tem šolskem letu zaključena. Šola je zaradi poplav dobila pomoč v obliki brezplačnih učbenikov (Moj prvi atlas - CZ).

Dečki postanejo občinski prvaki v šahu.

1973/74: Zinka Bezjak, Zdenka Kovačič, Breda Korenjak, Slavka Cafuta, Cilka Ivanuša, Jelka Pavlin, Lojzka Štrucl, Mina Mislovič, Janez Drevenšek, Ivan Kaučič, Breda Ekart, Mirko Centrih, Majda Korošec, Franc Cafuta, Marija Sovič, Jožica Zafošnik, Anton Pernat, Franc Kovačič

Šola se postopoma opremlja z novo opremo. Čuti se velika gospodarska kriza.

Na tem področju ni bilo v tem času niti metra asfaltiranih cest. Prve zahteve po razširitvi šolskih prostorov. Učenci se prvič udeležijo prometnega tekmovanja.

Šolo je obiskala pisateljica Milena Batič. ŠMK oskrbuje vse učence.

1974/75: Zinka Bezjak, Zdenka Kovačič, Breda Korenjak, Slavka Cafuta, Cilka Ivanuša, Jelka Pavlin, Mina Mislovič, Franc Cafuta, Leopold Petrovič, Janez Drevenšek, Ivan Kaučič, Majda Korošec, Mirko Centrih, Rudi Mohorko, Marija Raušl, Štefanija Lovrenčič, Toplak Stanko, Franc Kovačič

Šola nabavi zvočno tablo in kasetni projektor. Priprave na asfaltiranje šolskega igrišča. Šolo obišče pisatelj Branko Rudolf.

1975/76: Zinka Bezjak, Zdenka Kovačič, Breda Korenjak, Slavka Cafuta, Cilka Ivanuša, Jelka Pavlin, Mina Mislovič, Maja Gajšek, Majda Korošec, Franc Cafuta, Leopold Petrovič, Kristina Muzek, Ivan Kaučič, Irena Drobnič, Stanko Toplak, Franc Kovačič

Šolsko igrišče je asfaltirano. Na Prešernov dan je šolo obiskal dr. Anton Slodnjak.

Mesec maj, leta 1976, je bil »Mesec kulture, cvetja in zelenja«.

1976/77: Zinka Bezjak – ravnateljica, Irena Drobnič, Breda Korenjak, Slavka Cafuta,

Marija Trop, Cilka Ivanuša, Majda Klemenčič, Jelka Pavlin, Mina Mislovič, Rudi Mohorko, Ivan Kaučič, Franc Cafuta, Leopold Petrovič, Maja Gajšek, Majda Korošec, Kristina Muzek, Zdenka Kovačič, Gorišek Janja, Stanko Toplak

Pereča prostorska stiska, dve popolni izmeni. Ogromno dela s pripravo šolskih samoupravnih aktov. 29. novembra proslava za KS.

1977/78: Irena Drobnič, Slavka Cafuta, Marija Trop, Cilka Ivanuša, Majda Klemenčič, Breda Korenjak, Jelka Pavlin, Mina Mislovič, Leonida Šegula, Leopold Petrovič, Cilka Ivanuša, Rudi Mohorko, Ivan Kaučič, Anton Krajnc, Majda Korošec, Franc Cafuta, Ivan Ravnjak, Slavko Feguš, Stanko Toplak, Zinka Bezjak

Izide prva številka glasila »Odmevi iz goric«. Prvi plavalni tečaji za učence 4.r. Šolska mladina sodeluje v okviru mladinskih delovnih brigad pri izkopu vodovoda. Dve učenki se udeležita državnega tekmovanja v šahu v Kiseljaku pri Sarajevu.

1978/79: Cilka Ivanuša, Jelka Pavlin, Slavka Cafuta, Francka Petrovič, Majda Klemenčič, Breda Korenjak, Marija Trop, Marija Mislovič, Majda Korošec, Leopold Petrovič, Leonida Šegula, Marija Ivanc, Slavko Feguš, Ivan Kaučič, Mirko Centrih, Franc Cafuta, Stanko Toplak, Seničar Dušan, Zinka Bezjak

Ustanovljen je prvi oddelek podaljšanega bivanja. Delavci šole se prostovoljno odrečejo delu plače zaradi prekoračitve finančnih sredstev izvajalcev pri adaptaciji šolskih prostorov. Dr. Anton Slodnjak pismeno pohvali in nagradi šolsko glasilo Odmevi iz goric. Za Radio Ptuj sta posneti dve oddaji.

1979/80: Francka Petrovič, Cirila Kračun, Zlatka Orešič, Renata Lepšina, Breda Križan, Marija Trop, Jelka Pavlin, Tatjana Pungraičič, Ivan Kaučič, Lidija Ljubec, Leonida Šegula, Silvo Arnečič, Dušan Seničar, Slavko Feguš, Majda Korošec, Dušan Koren, Stanko Toplak, Zlatka Orešič, Zinka Bezjak

V okviru »Nič nas ne sme presenetiti« je šola organizirala obrambni dan. OŠ Juršinci se preimenuje v OŠ Slovenjegoriške čete. 4. 5. 1980 umre Josip B. Tito.

1980/81: Francka Petrovič, Renata Lepšina, Zlatka Orešič, Olga Kostanjevec, Breda Križan, Cirila Kračun, Marija Trop, Jelka Pavlin, Bojan Sabath, Tatjana Pungraičič, Ivan Kaučič, Leonida Šegula, Dušan Seničar, Marjan Rogina, Dušan Holc, Majda Korošec, Franc Cafuta, Zinka Bezjak

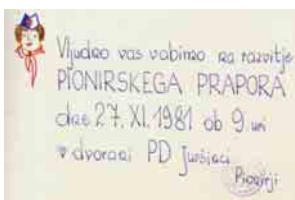
Šolski prostori so bili v celoti prepleskani, delno je bila obnovljena tudi kuhinja.

Šolsko kmetijsko zemljišče se obnovi po načrtih Zavoda za kmetijstvo Maribor.

Starši šolskih otrok so prispevali z gnojili in udarniškim delom. Učenci so izvedli več delovnih akcij: pomoč pri spravilu kmet. pridelkov starejšim občanom, pomoč pri gradnji vodovoda, čiščenje okolja, zbiranje odpadlih surovin ...

1981/82: Francka Petrovič, Cirila Kračun, Zlatka Orešič, Olga Kostanjevec, Breda Križan, Renata Blagovič, Marija Trop, Jelka Pavlin, Marjan Rogina, Lidija Ljubec, Ivan Kaučič, Silvo Arnečič, Tatjana Pungračič, Slavko Feguš, Majda Korošec, Metka Brumen por. Pignar, Franc Cafuta, Lašič Nataša, Jelica Cafuta, Smilja Gaberc, Zinka Bezjak

Šolsko zemljišče je zasajeno s koščičarji in jagodičevjem: 285 jablan in hrušk, 24 višenj, 12 marelic in breskev, 8 češenj, 9 sliv, 3 orehi, 13 lesk, 46 grmov ribeza, malin, robid, kosmulj. Ustanovljena je šolska zadruga. Na šoli v tem šolskem letu bijejo bitko proti ušivosti. Šolo obišče Tone Partljič. Razvili smo pionirski prapor.

Pionirski prapor in vabilo na njegovo razvitje

1982/83: Francka Petrovič, Renata Blagovič, Olga Kostanjevec, Zlatka Orešič, Cirila

Kračun, Irena Petek, Marija Trop, Jelka Pavlin, Tatjana Pungračič, Jelica Cafuta,
Andreja Klarič, Ivan Kaučič, Lidija Ljubec, Slavko Feguš, Branko Horvat, Franc
Cafuta, Metka Brumen, Majda Korošec, Zinka Bezjak

**Preurejena je delavnica za tehnični pouk. Nova peč za centralno kurjavo, šolsko
kmetijsko zemljišče se ogradi, šolsko dvorišče dobi betonsko podlago. Gostili
smo pevski zbor OŠ Mursko Središče.**

1983/84: Francka Petrovič, Renata Blagovič, Olga Kostanjevec, Metka Donaj, Biserka

Selak, Irena Petek, Smilja Gaberc, Cirila Kračun, Jelka Pavlin, Irena Peršoh, Lidija
Ljubec, Branko Horvat, Tatjana Pungračič, Marija Fingušt, Andreja Klarič, Ivan
Kaučič, Slavko Feguš, Metka Brumen, Majda Korošec, Franc Cafuta, Peter Vurcer,
Zinka Bezjak

**Izredno zaostreni finančni pogoji na vseh ravneh življenja in dela šole. Začetek
reformne v smislu metod in načinov izvajanja vzgojno-izobraževalnega dela.**

**Poseben poudarek se posveča kulturnim, naravoslovnim, športnim dnevom in
delovnim akcijam. Močan proces podružbljanja šole v okolju.**

V pričakovanju kurirčkove pošte

1984/85: Francka Petrovič, Cvetka Vrtič, Olga Kostanjevec, Biserka Selak, Cirila Kračun, Irena Petek-Zebec, Jožica Gojkovič, Irena Peršoh, Jelka Pavlin, Zvonko Cafuta, Lidija Ljubec, Tatjana Pungraič, Branko Horvat, Andreja Klarič, Slavko Feguš, Metka Brumen, Majda Korošec, Ivan Kaučič, Franc Cafuta, Peter Vurcer, Danica Tili, Danica Žuna, Zinka Bezjak

Pouk je še vedno v dveh izmenah. Težave s popravili učne tehnologije, ker ni uvoza. Nabava prvih računalnikov Commodore. V tem šolskem letu se vršijo na šoli bogate kulturne prireditve (obisk Dare Ulaga, literarni večer slovenskih pesnikov in pisateljev, srečanje z Borštnikovci).

Učenci so sodelovali na več delovnih akcijah

Prvi učitelj računalništva je bil Branko Horvat

1985/86: Francka Petrovič, Cvetka Vratič, Olga Kostanjevec, Biserka Selak, Cirila Kračun,

Irena Petek-Zebec, Majda Korošec, Irena Peršoh, Jelka Pavlin, Jožica Gojkovič,

Andreja Klarič, Zvonko Cafuta, Lidija Ljubec, Tatjana Pungračič, Branko Horvat,

Slavko Feguš, Ivan Kaučič, Franc Cafuta, Peter Vurcer, Metka Pignar, Mirjana

Bosak, Jožica Petek-Vrbnjak, Milko Kosi, Zinka Bezjak

Zaradi prostorske stiske se pouk male šole izvaja v Trsničarskem domu. S strani

IS Ptuj in SR Slovenije sprejet srednjeročni plan o izgradnji prizidka s

Telovadnico (1800 m²) leta 1989. Uvajanje novih učnih načrtov v 6. razredu.

Pionirjem šole je dana v skrb spominska plošča na rojstni hiši dr. Antona

Slodnjaka v Bodkovcih.

1986/87: Francka Petrovič, Cvetka Vratič, Olga Kostanjevec, Irena Peršoh, Cirila Kračun,

Irena Petek.Zebec, Biserka Selak, Lea Florjančič, Jelka Pavlin, Zvonko Cafuta,

Lidija Ljubec, Tatjana Pungračič, Andreja Klarič, Branko Horvat, Slavko Feguš,

Majda Korošec, Milko Kosi, Olga Zorko, Sergeja Perkovič, Dragica Štolekar,

Darja Šori, Ivan Kaučič, Zinka Bezjak

Učenci od 5. do 8. razreda se udeležijo Pionirske olimpijade. Na šolskem izletu

v ljubljanskem živalskem vrtu enega od učencev močno poškoduje opica.

Izvolitev gradbenega odbora za gradnjo prizidka. Šola je opremljena z novimi učili in didaktičnimi kompleti. G. Alojz Širec je v »Knjigo inšpekcij« zapisal. »Z zadovoljstvom ugotavljam, da je tudi v težjih delovnih pogojih lahko delo poteka kvalitetno. Želim, da bi takšno delovno vlogo ohranili tudi naprej.«

1987/88: Francka Petrovič, Cvetka Vratič, Olga Kostanjevec, Irena Peršoh, Cirila Kračun,

Irena Petek-Zebec, Biserka Selak, Lea Florjančič, Jelka Pavlin, Lidija Ljubec,

Tatjana Pungraič, Andreja Klarič, Branko Horvat, Slavko Feguš, Majda Korošec,

Franc Cafuta, Kristina Petek, Metka Bratuša, Aleksandra Sankovič-Vinkovič,

Zinka Bezjak

Šola izda 12. številko Odmevi iz gor. Sodelovanje učencev v pripravah na referendum za uvedbo samoprispevka (izgradnja prizidka, asfaltiranje cest).

Šolsko delo je usmerjeno v uvajanje prenovljenih učnih načrtov. Šola s pomočjo KS in IS Ptuj odkupi zemljišče za prizidek (cca 38 arov). Na šoli obnovijo ostrešje in zamenjajo kritino. Šolska oprema se dopolni s pianinom, foto-kopirnim aparatom, ojačevalnim kompletom, kruhoreznico in didaktičnimi kompleti.

1988/89: Milena Levičnik, Olga Kostanjevec, Irena Belčič, Cirila Kračun, Dragica Štolekar, Biserka Selak, Darja Šori, Kristina Petek, Metka Bratuša, Majda Korošec, Irena Petek-Zebec, Branko Horvat, Aleksandra Vinkovič, Lidija Ljubec, Slavko Feguš, Suzana Maltar, Lea Florjančič, Metka Pignar, Francka Petrovič-ravnateljica

Šola proslavi 1. dan šole. Učenci in delavci šole pripravijo program ob otvoritvi asfaltirane ceste Juršinci-Gomila-Gornja Radgona in ob izbiri športnika leta v občini Ptuj, ki se je odvijalo v Juršincih. Zaradi težav v zvezi s financiranjem prizidka je izvoljen nov gradbeni odbor. Šolska telovadnica odpade, ker bi se naj s tem denarjem reševalo eno od ptujskih podjetij. Kaže se vedno večja potreba po šolskih svetovalnih delavcih.

1989/90: Cvetka Vratič, Olga Kostanjevec, Cirila Kračun, Milena Lutarič, Biserka Selak, Irena Peršoh, Majda Korošec, Irena Petek-Zebec, Kristina Petek, Metka Bratuša, Andreja Klarič, Lidija Ljubec, Branko Horvat, Aleksandra Vinkovič, Tatjana Pungračič, Suzana Maltar, Slavko Feguš, Darja Mir, Slavica Konda, Francka Petrovič

Velike težave pri gradnji prizidka zaradi finančnih sredstev. Šola prvič realizira letno šolo v naravi (Kukljica na otoku Ugljen).

1990/91: Cvetka Vratič, Cirila Kračun, Olga Kostanjevec, Marija Popovič, Biserka Selak, Irena Peršoh, Majda Korošec, Metka Bratuša, Tatjana Pungraičič, Irena Petek-Zebec, Branko Horvat, Slavko Feguš, Andreja Klarič, Lidija Ljubec, Metka Pignar, Tomislav Jakomini, Aleksandra Vinkovič, Zlatka Dolenc, Nada Medved, Slavica Konda, Francka Petrovič

Pridobitev nove učilnice za BI-KE-FI v adaptiranem starem delu šole. 31. maj 1990

- slovesna otvoritev novega prizidka. Uvedba napovedanega preverjanja znanja. To je bilo tudi leto velikih političnih sprememb: 23. december 1990 plebiscit o samostojnosti, 25. junij 1991 razglasitev samostojnosti.

1991/92: Cirila Kračun, Cvetka Vratič, Biserka Selak, Olga Kostanjevec, Irena Peršoh, Irena Petek-Zebec, Majda Korošec, Andreja Klarič, Lidija Ljubec, Tatjana Pungraičič, Aleksandra Vinkovič, Branko Horvat, Slavko Feguš, Tomislav Jakomini, Metka Pignar, Zlatka Dolenc, Stanka Cvetko, Marija Šterbal, Francka Petrovič

Začetek enoizemskega pouka. Prvič se zaposli prepotrebna pedagoginja.

Uvedba treh ocenjevalnih obdobj oz. trimestrov. Prvi odprti dan šole. Uvede se eksterno preverjanje znanja (SL, MA, izbirni predmet). Šola dobi spet staro

ime-OŠ Juršinci (Javni zavod OŠ Juršinci). Uvedba Pravilnika o napredovanju pedagoških delavcev.

1992/93: Olga Kostanjevec, Cvetka Vratič, Cirila Kračun, Biserka Selak, Irena Petek-Zebec, Irena Peršoh, Majda Korošec, Branko Horvat, Slavko Feguš, Andreja Klarič, Lidija Ljubec, Tatjana Pungračič, Aleksandra Vinkovič, Marija Šterbal, Marija Popovič, Slavica Gerič, Zlatka Dolenc, Irena Bone, Marko Rajšter, Francka Petrovič

Pouk je potekal v 13 oddelkih. Pleskanje starega dela šole. Začetek uvajanja učbeniškega sklada. Učenci sodelujejo na veliko tekmovanjih iz znanja. Izveden je projektni teden »Od trsne cepljenke do vina«. Gostili smo 10 učencev iz OŠ Miška Kranjca iz Ljubljane. Prenova pouka pri SD, ZGO, GEO, FI. Šola dobi priznanje za vsestransko aktivnost in prizadevanje za hitrejši razvoj KS Juršinci.

Neizpolnjevanje obveznosti (plače) države do zaposlenih v šolstvu je pripeljalo do stavke.

1993/94: Biserka Selak, Cirila Kračun, Olga Kostanjevec, Cvetka Vratič, Irena Peršoh, Irena Petek-Zebec, Marija Popovič, Majda Korošec, Aleksandra Vinkovič, Branko Horvat, Slavko Feguš, Tomislav Jakomini, Lidija Ljubec, Metka Zagoršek, Stanka

Šterbal, Zlatka Dolenc, Marija Šterbal, Brigita Hrženjak, Vlasta Zelenik, Anton Zorec, Slavica Gerič, Francka Petrovič

Učenci se udeležijo velikega števila tekmovanj. Naslov projektne tedna je potekal pod naslovom »Tu je moj dom, tu sem doma«. Zelo uspešno sodelovanje učencev na prireditvi Dobrote slovenskih kmetij. Šola nabavi veliko število učil, učnih pripomočkov in učbenikov. 81 učencev dobiva brezplačno malico. Nujno potrebna je adaptacija fasade na stari zgradbi. Pridobijo se prva sredstva za projektno dokumentacijo telovadnice. Delavcem v šolstvu je izplačanih samo enajst mesečnih akontacij. Uveden je Šolski tolar za učbeniške sklade. Na referendumu je izglasovana občina Juršinci.

1994/95: Cvetka Vratič, Olga Kostanjevec, Biserka Selak, Cirila Kračun, Irena Peršoh, Irena Petek-Zebec, Majda Korošec, Marija Popovič, Andreja Klarič, Lidija Ljubec, Aleksandra Vinkovič, Branko Horvat, Slavko Feguš, Zlatka Dolenc, Sabina Lenart, Marija Šterbal, Slavica Gerič, Tomislav Jakomini, Ksenija Ličen, Francka Petrovič

Začetek projektne dela na šoli. Šola organizira fakultativni pouk angleškega jezika. Prvič so izvedene strokovne ekskurzije učencev v različne prirodne enote Slovenije. Zimska šola v naravi se je odvijala na Rogli. V šolski knjižnici

je 2976 knjig. 19. maj 1995 otvoritev Vrtca Juršinci v stavbi Zdravstvenega doma. Kolektiv si prizadeva za skupen cilj: postati inovativna, ustvarjalna in odprta šola.

1995/96: Biserka Selak, Cirila Kračun, Cvetka Vratič, Olga Kostanjevec, Irena Peršoh, Irena Petek-Zebec, Majda Korošec, Marija Popovič, Ksenija Ličen, Slavica Gerič, Andreja Klarič, Lidija Ljubec, Aleksandra Vinkovič, Branko Horvat, Slavko Feguš, Tomislav Jakomini, Sabina Lenart, Janko Marinič, Marija Šterbal, Francka Petrovič

Na šoli je 15 oddelkov. Začetek delovanja judo kluba. Organizacija prireditve pozdravljeni sosede-ŽIV ŽAV na Gomili. Začetek sodelovanja v programu Računalniško opismenjevanje. Šole začnejo izdajati šolske publikacije v začetku šolskega leta.

1996/97: Biserka Selak, Cirila Kračun, Cvetka Vratič, Olga Kostanjevec, Irena Peršoh, Irena Petek-Zebec, Lidija Kunčnik, Marija Popovič, Ksenija Ličen, Majda Korošec, Slavica Gerič, Andreja Klarič, Lidija Ljubec, Aleksandra Vinkovič, Branko Horvat, Slavko Feguš, , Tomislav Jakomini, Sabina Lenart, Janko Marinič, Marija Šterbal, Francka Petrovič

Izredno pestro šolsko leto v velikem številu tekmovanj in drugih prireditvah.

MPZ sodeluje na državni reviji pevskih zborov in mednarodnem srečanju MPZ. Z delom začne folklorni krožek. Člani judo krožka postanejo državni prvaki pri posameznikih in ekipno. Otvoritev računalniške učilnice z novo opremo. Stari del šole dobi novo fasado. Šola pridobi veliko nove opreme za pouk ter druge aktivnosti. Pričnejo se intenzivne priprave na izgradnjo športne dvorane (soglasje za pridobitev lokacijske dokumentacije). Občina prevzame vlogo ustanoviteljice Javnega zavoda OŠ Juršinci.

1997/98: Biserka Selak, Cirila Kračun, Cvetka Vratič , Olga Kostanjevec, Irena Peršoh, Irena Petek-Zebec, Lidija Kunčnik, Marija Popovič, Slavica Gerič, Andreja Klarič, Lidija Ljubec, Aleksandra Vinkovič, Branko Horvat, Slavko Feguš, Tomislav Jakomini, Sabina Lenart, Janko Marinič, Marija Šterbal, Silvija Vršič, Katja Stošič, Jožica Vek, Damjana Slejko, Francka Petrovič

Šolska
zastava

OŠ Juršinci je leta 1998
dobila logotip. Izdelala ga
je ga. Slavica Gerič.

Šola se poveže na internetsko omrežje. Univerza v Ljubljani nas povabi k raziskavi o rabi interneta v Sloveniji. V okviru učbeniškega sklada so učbeniki zagotovljeni za vse učence. Šoli je priključen oddelek vrtca in dva oddelka male šole. Šola izvede medobčinsko vzorčno evakuacijo ob primeru požara. V šoli je odprta velika razstava o Janezu Puhu. Nerešen ostaja šolski okoliš vasi Hlaponci, ki je skupen za OŠ Juršinci in OŠ Dornava. Zaposli se učitelj računalništva.

1998/99: Biserka Selak, Cirila Kračun, Cvetka Vratič, Olga Kostanjevec, Irena Petek-Zebec,

Lidija Kunčnik, Marija Popovič, Slavica Gerič, Andreja Klarič, Lidija Ljubec,

Aleksandra Vinkovič, Branko Horvat, Slavko Feguš, Tomislav Jakomini, Sabina

Lenart, Janko Marinič, Marija Šterbal, Silvija Vršič, Bojan Peklar, Katja Stošić,

Jean Bohorč, Vasja Robin, Damjana Slejko, Majda Kunčnik, Francka Petrovič

Začela so se pripravljala dela za izgradnjo športne dvorane. Šola nabavi LCD projektor s platnom. Zamenjalo se je večino radiatorjev in namestilo nova senčila na starem delu šole. Učenci sodelujejo v drugi mednarodni raziskavi o uporabi informacijske tehnologije. Šolo obišče Neža Maurer s hčerko klovneso.

Učenci dosežejo zelo dobre športne rezultate. Pri starem vrtcu je dograjena vhodna avla.

6. novembra 1998 položitev temeljnega kamna za športno dvorano. V okviru dneva šole smo gostili Veseli tobogan.

1999/2000: Olga Kostanjevec, Biserka Selak, Cirila Kračun, Cvetka Vratič, Damjana

Jakomini, Marija Popovič, Irena Petek-Zebec, Slavica Gerič, Lidija Ljubec, Branko

Horvat, Andreja Klarič, Slavko Feguš, Sabina Lenart, Majda Kunčnik, Janko

Marinič, Marija Šterbal, Silvija Vršič, Katja Stošić, Alen Merc, Tomislav Jakomini,

Metka Pignar, Francka Petrovič

Šola je organizator medobčinskega tekmovanja v znanju iz Vesele šole.

Ponovno je zaživel delo MČ RK. V tem šolskem letu je bilo veliko pozornosti namenjeno prometni varnosti. Dokončno so urejeni ISDN priključki. Šola je nabavila večje število učil in učnih pripomočkov. Pogori Puhov muzej.

Šolskega vrta ni več.

2000/01: Cvetka Vratič, Olga Kostanjevec, Biserka Selak, Cirila Kračun, Marija Popovič,

Lidija Kunčnik, Irena Petek-Zebec, Aleksandra Vinkovič, Slavica Gerič, Lidija

Ljubec, Branko Horvat, Slavko Feguš, Majda Kunčnik, Metka Pignar, Silvija Vršič,

Alenka Munda, Robert Feguš, Štebih Irena, Tomislav Jakomini, Sabina Lenart, Francka Petrovič- upokojitev

Véčnamenska športna dvorana je pod streho. Šola dobi interno računalniško povezavo. Iz učbeniškega sklada si učbenike izposodijo vsi učenci (225). Prvič podelimo učencu status učenca športnika. Na šoli so opravljena manjša vzdrževalna dela.

2001/02: Slavko Feguš- v.d. ravnatelja, Biserka Selak, Olga Kostanjevec, Cvetka Vratič, Marija Popovič, Cirila Kračun, Irena Petek-Zebec, Sabina Lenart, Metka Gornjec, Andreja Klarič, Aleksandra Vinkovič, Slavica Gerič, Branko Horvat, Metka Pignar, Silvija Šegula, Lidija Kunčnik, Lidija Ljubec, Robert Feguš, Katja Stošić, Janko Marinič, Marija Šterbal, Stanko Podvršek, Damjan Šimenko

Prepleskana je kuhinja in jedilnica. Kuhinja še komaj ustreza zakonskim zahtevam po pripravi hrane. Začetek uvajanja sistema HACCP. Učenci se udeležijo velikega števila tekmovanj na vseh področjih. Začetek priprav na 9-letno OŠ. V počitniškem času so organizirane kreativne delavnice.

2002/03: Slavko Feguš, Cvetka Vratič, Cirila Kračun, Olga Kostanjevec, Marija Popovič, Lidija Kunčnik, Irena Petek-Zebec, Katja Stošić, Sabina Lenart, Metka Gornjec,

Andreja Klarič, Aleksandra Vinkovič, Slavica Gerič, Metka Pignar, Silvija Šegula, Žmauc Ksenja, Lidija Horvat, Lidija Ljubec, Stanko Podvršek, Janko Marinič, Branko Horvat, Marija Šterbal, Damjan Šimenko

Otvoritev športne dvorane 10. 8. 2003 (Francka Petrovič, Notranjost športne dvorane
Alojz Kaučič, Simon Toplak, Slavko Feguš) Foto: Kosi

Intenzivne priprave na začetek 9-letne OŠ. 10. avgust 2003, otvoritev športne dvorane. Šola pridobi moderen in nadstandarden športni objekt. Bodoča učilnica za 1. r. 9-letke dobi novo opremo, prepleska se večina učilnic. Za potrebe PB smo eno od učilnic preuredili v jedilnico. Ustanovljen je šolski sklad. Nabavljena sta dva računalnika in tiskalnika ter več programske opreme. Začetek priprav na izgradnjo novega vrtca.

2003/04: Jelka Svenšek-ravnateljica, Olga Kostanjevec, Cirila Kračun, Cvetka Vratič,

Marija Popovič, Lidija Kunčnik, Irena Petek-Zebec, Branko Horvat, Slavko Feguš,

Katja Stošić, Sabina Lenart, Slavica Gerič, Andreja Klarič, Metka Pignar, Silvija

Šegula, Metka Gornjec, Lidija Ljubec, Janko Marinič, Stanko Podvršek, Damjan

Šimenko, Aleksandra Vinkovič, Marjana Šterbal

Začetek izvajanja jutranjega varstva za učence 1. r. 9-letke. S preureditvijo prostorov pridobimo učilnico za GV, poveča se avla šole, preseli se zbornica, tajništvo, pisarna, knjižnica in svetovalna služba. Nabava gradiva za poučevanje v 9-letni šoli. Učenci tekmujejo in dosegajo odlične rezultate na velikem številu tekmovanj. S pomočjo šolskega sklada se začnejo nabavljati garderobne omarice za učence.

Nova multimedijška učilnica omogoča dobre pogoje dela. Na desni strani je sedanji učitelj računalništva Damjan Šimenko (Foto: S. Feguš)

2004/05: Jelka Svenšek, Cvetka Vratič, Metka Pignar, Olga Kostanjevec, Cirila

Kračun, Marija Popovič, Irena Petek-Zebec, Lidija Kunčnik, Silvija Šegula, Metka Gornjec, Gabrijela Klemenčič, Ksenja Žmauc, Aleksandra Vinkovič, Lidija Ljubec, Slavko Feguš, Andreja Klarič, Sabina Lenart, Slavica Gerič, Janko Marinič, Stanko Podvršek, Damjan Šimenko, Branko Horvat, Marija Šterbal, Robert Feguš, Alenka Kostanjevec

S 1. septembrom so pridobljeni novi prostori vrtca (dva oddelka). Velike težave s šolsko kuhinjo. Šola je ocenjena kot osma najboljša športna šola v Sloveniji (denarna nagrada v višini 100.000 SIT). Šola je bila izredno dobro medijsko predstavljena (športni mediji, lokalni časopisi, radio, televizija).

Ravnateljice: F. Petrovič, J. Svenšek, Z. Bezjak (Fotodokumentacija OŠ Juršinci)

2005/06: Jelka Svenšek, Cirila Kračun, Metka Pignar, Cvetka Vratič, Olga

Kostanjevec, Marija Popovič, Lidija Kunčnik, Irena Petek-Zebec, Sabina Lenart,

Aleksandra Vinkovič, Lidija Ljubec, Slavko Feguš, Andreja Klarič, Ksenja Žmauc, Slavica Gerič, Jasna Vigec, Janko Marinič, Stanko Podvršek, Damjan Šimenko, Branko Horvat, Marija Šterbal, Nada Špišič, Gabrijela Klemenčič, Metka Gornjec, Silvija Šegula, Mojca Babič-Kurbus.

Vir: Kronika OŠ Juršinci, Matična knjiga za javne uslužbence in tehnično osebje, Zbornik razprav ob tisoč devetsto letnici Ptuja

Pisati o šoli ne pomeni pisati samo o učiteljih in zgradbah, v katerih se je odvijal pouk. Pisati o zgodovini šole pomeni tudi omeniti veliko število tistih, izredno pomembnih ljudi in posameznikov, ki so za delovanje šole prav tako potrebni. Tu mislim na vse tiste šolske sluge, ali kot jim pravimo danes, šolske hišnike. Spomniti se moramo čistilk, kuharic, računovodij in tajnic. Nobena šola ne bi mogla biti šola v pravem pomenu besede, če vsi delavci ne bi na svoj način sodelovali in prispevali k življenju in delu vsake šole. Čisti prostori, dobra hrana, sprotna popravila, dobro vodene finance in tajniško delo prispevajo k zadovoljstvu in dobremu počutju učencev in delavcev. K bogati in zanimivi zgodovini naše šole so svoj prispevek dali tudi omenjeni delavci, čeprav so v kroniki zelo redko omenjeni. Zbornik OŠ Juršinci je namenjen tudi njim in njihovem delu.

SLAVKO FEGUŠ

Kolektiv OŠ Juršinci v šol. letu 2005/06 (Foto: Tone)

Prva vrsta (spodaj od leve proti desni): Damjan Šimenko, Ksenja Žmauc, Olga Kostanjevec, Jasna Vigec, Jelka Svenšek, Slavko Feguš, Lidija Ljubec, Lidija Kunčnik, Mojca Babič-Kurbus, Janko Marinič

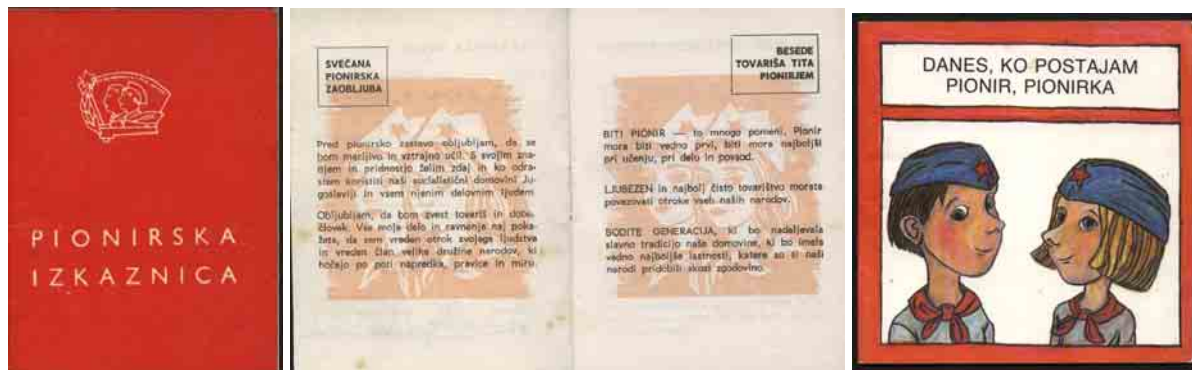
Druga vrsta (v sredini od leve proti desni): Angela Žmauc, Stanko Podvršek, Silvija Šegula, Marija Popovič, Andreja Klarič, Cvetka Vrtič, Metka Gornjec, Sabina Lenart, Irena Petek-Zebec, Slavica Gerič, Nada Špišič, Branko Horvat, Aleksandra Vinkovič.

Tretja vrsta (zgoraj od leve proti desni): Helena Bezjak, Elizabeta Berlak, Cirila Kračun, Bernarda Novak, Elizabeta Čuš, Vera Cvetko, Štefka Plohl, Marija Zorko, Metka Pignar, Marija Šterbal, Darko Pavlin, Gabrijela Klemenčič

6 PIONIRSKA KRONIKA

Pionirska kronika OŠ Juršinci je napisana za čas od leta 1978 do leta 1990. Kronika je danes shranjena v šoli. Organiziranje mladine je bilo v času socializma postavljeno na drugačnih temeljih, ki so odraz takratne ureditve in časa. Skozi kroniko spoznavamo aktivnosti mladih, od sprejema v pionirje do vstopa v mladinsko organizacijo. Učenci so bili organizirani v okviru Pionirske organizacije, ki je bila nosilec aktivnosti.

Ustanovitev Pionirskega odreda Karel Destovnik – Kajuh OŠ Juršinci sega v šolsko leto 1945/46. V šolskem letu 1978/79 pa življenje PO ponovno zaživi. 29. septembra 1978 je bilo izvoljeno prvo vodstvo Pionirskega odreda. Mentorica PO je postala ga. Francka Petrovič.

Pionirska izkaznica

Spominska pionirska brošurica

Pionirski odred je v takratnem življenju in delu šole odigral med mladimi zelo pomembno vlogo, predvsem pri organiziranju proslav in takratnem družbeno-političnem življenju okolja.

Pionirja Tatjana Kvar in Tonček Matjašič odkrivata ploščo ob poimenovanju šole.

Predaja kurirčkove pošte leta 1982

Mladinska izkaznica

Mladi so bili aktivni ob prenašanju kurirčkove pošte, sprejemu med pionirje in mladince in

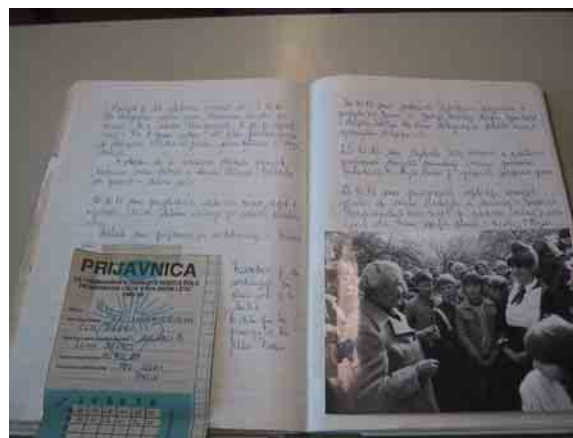
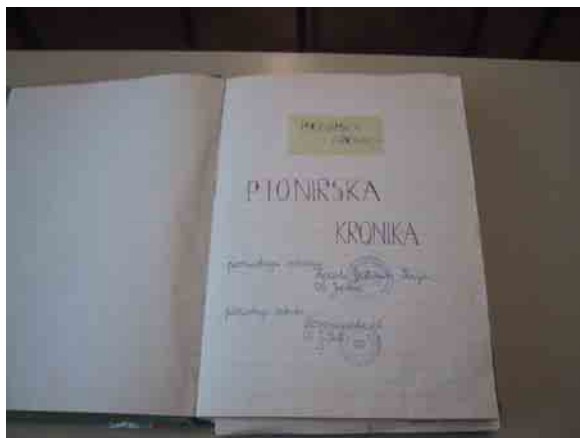
ob prazniku mladosti. Posebno slovesno je bilo 23. maja 1980 ob dnevu mladosti, ko se je OŠ Juršinci preimenovala v OŠ Slovenjegoriške čete. Takratni pionirji in mladinci šole so se prvič predstavili tudi s šolskim glasilom *Odmevi iz goric* v katerega so uvodoma zapisali:

»Vsak, ki bo prebiral naše prispevke, bo lahko ugotovil, da so verna izpoved nas-šolarjev, ki živimo sredi zelenih gajev in goric. To so zgodbe in pesmi otrok, ki ljubimo svojo rodno grudo, svoje starše, vzgojitelje in vse, ki nas usmerjajo«.

Šolsko leto 1989/90 je bilo zadnje leto delovanja PO. Leta 1990 so se naši učenci prvič vključili v letno šolo v naravi. Veliko otrok je bilo prvič na morju. Takratna mentorica ga. Milena Lutarič je 22. 6. 1990 na koncu zadnjega zapisa kronike PO zapisala:

»Gradnja prizidka uspešno napreduje in vsi upamo, da bomo lahko novo šolsko leto pričeli tudi v novem delu šole«.

Naslednje leto 1991 so se učenci res preselili v novi prizidek, šola pa je prešla na enoizmenski pouk. Prav tako je šola prevzela staro ime - OŠ Juršinci.

Vir: Pionirska kronika OŠ Juršinci (OŠ Slovenjgoriške čete)Foto: S. Feguš

SLAVKO FEGUŠ

Kolektiv vrtca Juršinci

Od leve proti desni: Darinka Benko, Nataša Čuš,
Lidija Horvat, Valerija Mlinarič, Tanja Kvar
(Foto: S. Feguš)

7 ŽIGI

Žigi Kraljevine Jugoslavije

Žig po drugi svet. vojni

Žig OŠ Slovenjgoriške čete

Današnji velik in mali žig

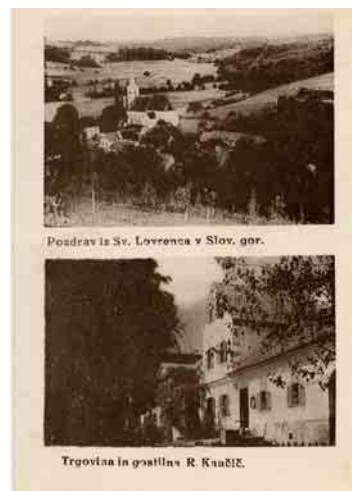
Žig šolskega sklada

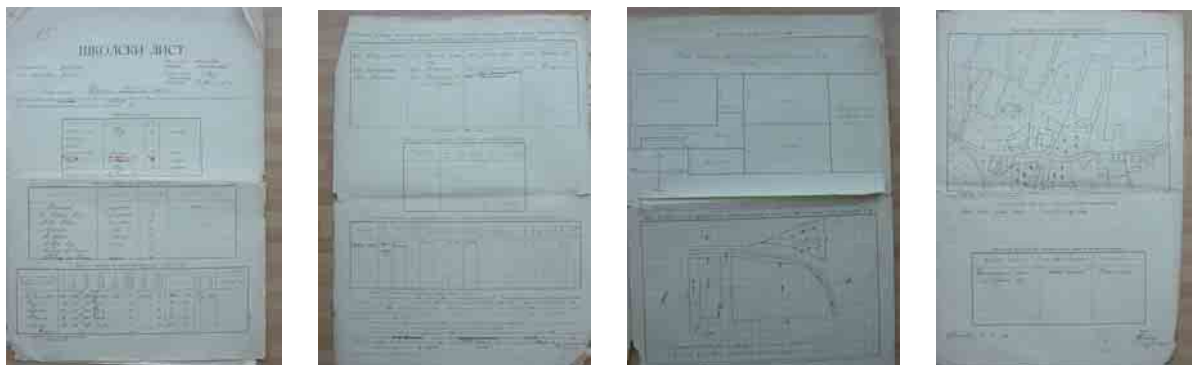
Žig pionirskega odreda

SLAVKO FEGUŠ

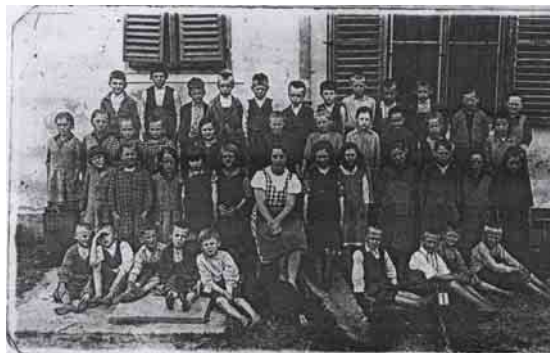
8 ŠOLA V SLIKI NEKOČ IN DANES

Razglednice Juršincev oz. Sv. Lovrenca v Slovenskih goricah med obema vojnama v prejšnjem stoletju (Zgodovinski arhiv Ptuj)

Šolski list OŠ Juršinci. Skica šolske zgradbe, dvorišča, vrta in načrt Juršincev kjer stoji šola iz leta 1929 (Zgodovinski arhiv Ptuj)

Učenci OŠ Juršinci pred prvo svetovno vojno (Fotodokumentacija OŠ Juršinci)

Panorama Juršincev iz leta 1938

Nekdanji učitelji s puhovimi kolesi

Gradnja športne dvorane se bliža koncu (Foto: S. Feguš)

Juršinci po drugi svetovni vojni

Stari in novi del šole. V ozadju nekdanji šolski vrt.

Juršinci, v ozadju osnovna šola

Stara šolska vrata so zaščitni znak naše šole(Foto:S.F)

Naslovnica šolske publikacije (Avtor:D. Šimenko)

9 ŠOLSKE POTREBŠČINE, OPREMA IN DRUGI PRIPOMOČKI NEKOČ

Šolska klop, tablice, tintnik, revija, učbenik

Tablice, fotografija, zvezek...

Pionir iz leta 1948

Nekdanja šolska klop

SLAVKO FEGUŠ

10 KAJ SO PISALI O NAS?

128

129

11 RAČUNALNIŠTVO NA OŠ JURŠINCI

Računalništvo na OŠ Juršinci

Pohvalimo se lahko z mnogimi priznanji.
Foto: Damjan Šimenko

Prvi zametki računalništva na Osnovni šoli Juršinci segajo v šolsko leto 1984/85, ko si je šola nabavila prva računalnika Comodore 64 s pripadajočo opremo, kasetnik, disketnik in črno bela televizorja. Računalnika sta bila namenjena za pouk tehnične vzgoje in interesne dejavnosti računalniški krožek. Le tega je tedaj izvajal Branko Horvat.

Zaradi velikega interesa za računalništvo so se pojavile potrebe po novi tehnologiji. Leta 1990 se je nabavil nov osebni računalnik 286 z 1Mb RAM-a pomnilnika in velikostjo diska 16 MB. Leta 1992 je šola kupila dodatne 3 računalnike 386.

Ponovni razcvet je računalniška učilnica doživela leta 1995. Vanjo je bilo nameščenih 12 računalnikov, ki so bili 100 Mhz in s16 MB RAM-a pomnilnika. Vse to kaže, da je na

Mentor Damjan Šimenko s tekmovalci
Foto: Damjan Šimenko

Osnovni šoli Juršinci dobro razvito računalništvo. Zavedamo se namreč, da v sodobnem času ne gre brez računalniških znanj in bodo le ta naši učenci zelo potrebovali v nadaljnjem življenju. Veliko znanja dobimo preko svetovnega spleta – interneta, ki je vedno dostopen(v okviru rednih ur, pred in po pouku, v odmorih...).

Danes je multimedijška učilnica opremljena z 12. sodobnimi PC postajami. Vseh računalnikov je danes na šoli 40. Nameščeni so v razredih, kabinetih in knjižnici.

Na šoli se vsako leto intenzivno pripravljamo na različna tekmovanja s področja računalniških znanj. Vsako leto se udeležimo tekmovanja v programiranju v programskem jeziku LOGO, urejanje vizualnih in slikovnih sporočil, izdelava spletnih strani itd. Na šoli so bila izvedena tudi tekmovanja na nivoju podravske regije, saj nam prostorske in tehnične zmožnosti to tudi omogočajo.

DAMJAN ŠIMENKO, učitelj računalništva

11 ŠPORT NA OŠ JURŠINCI

S športnimi aktivnostmi so se na naši šoli ukvarjali že pred 200 leti. V tem članku opisujem športno življenje naše šole v novejšem času.

Pravi pogoji na področju športa v naši šoli so bili dani, ko je "zrasla" nova lepotica - športna dvorana. Do takrat smo imeli zunanje travnato in asfaltno igrišče, ki pa sta bili premalo, da bi skozi vse leto zadostili potrebe otrok po kvalitetnem in uspešnem športno rekreativnem udejstvovanju. Kljub temu so naši učenci dosegli, tudi v preteklosti, vidne rezultate. Najuspešnejši so bili v judu, streljanju, nogometu, rokometu in šahu.

V novem obdobju smo zarisali nekatere nove smernice, ki bi naj športu in rekreaciji dali nov pomen. Šola, učenci in občina bi se naj uveljavili v nekoliko širšem pomenu.

Pogoji v novi športni dvorani so omogočili, da smo razširili bazo športov. Učencem nudimo bogat program, ki zajema: atletiko, kros, namizni tenis, badminton, judo, streljanje, nogomet, odbojko, rokomet in skok na prožni ponjavi. Veliko teh dejavnosti se izvaja v okviru interesnih dejavnosti. Ob športnem pedagogu jih izvajajo tudi zunanji sodelavci, ki so strokovno usposobljeni za delo na športnem področju. Otroci šole, pa tudi drugi, lahko svojo gibalno izražanje izvajajo tudi ob vikendih in v času počitnic. Šola je namreč zadnja tri leta vključena v projekt *Hura, prosti čas*, ki ga pripravlja in financira Zavod za šport Slovenije.

Po letnem načrtu šole omogočamo četrtošolcem letno, petošolcem pa zimsko šolo v naravi. Z veseljem ugotavljamo, da starši razumejo pomen teh dejavnosti in svojim otrokom omogočijo udeležbo v obeh šolah v naravi. Naši učenci se ju udeležujejo 100%.

Naši najmlajši učenci so, ob podpori občine in Zavoda za šport, vključeni v programa *Zlati sonček* in *Krpan*. Športne dejavnosti so tako popestrene tudi izven rednega pouka, učenci pa lahko obiskujejo tudi različne krožke, katerih je kar precejšnje število.

Šolske vitrine krasijo mnoga športna priznanja in pokali. (Foto: S. Feguš)

Vsi učenci razredne stopnje in tudi otroci iz vrtca, imajo omogočene plavalne tečaje. Petošolce preverjamo v znanju plavanja. Vsem neplavalcem predmetne stopnje pa omogočimo; prav tako ob podpori Zavoda za šport Slovenije, brezplačni tečaj plavanja. Športna dvorana nam omogoča, da lahko v njej organiziramo številna športna tekmovanja. Športni zavod Ptuj nam z veseljem zaupa številna tekmovanja, saj smo znani kot odlični organizatorji. Številni udeleženci tekmovanj pa se k nam radi vračajo. Navezali smo stike s

športnimi prijatelji iz številnih klubov in šol tako ptujskega kot tudi širšega področja. Z njimi se srečujemo na različnih prijateljskih srečanjih. Naši najmlajši učenci imajo možnost, da opravijo izpit za nogometaša. Odigrali so že svoje prve turnirje, saj smo vključeni v projekt nogometne zveze Slovenije *Rad igram nogomet*. Številne dejavnosti, dobri pogoji, strokovno in kvalitetno delo ter veliko volje, dela in truda, so nas popeljali med najuspešnejše. Nismo samo udeleženci tekmovanj, ampak smo zelo uspešni udeleženci, saj smo zmagovalci v tekmovanjih, ki so navedena na začetku poročila. Naši učenci so med najboljšimi v streljanju, judu, badmintonu, krosu, atletiki, nogometu, rokometu in odbojki. Smo stalni udeleženci medobčinskih, področnih in državnih tekmovanj. Najboljši v enem letu usvojijo tudi po osem medalj. O naših aktivnostih lahko preberemo tudi v časopisih. TV Pika pa je posnela tudi enega izmed turnirjev, ki se je odigral v naši dvorani. Lahko se pohvalimo, da smo uspešno prodrli tudi v medije.

Učenci in delavci šole smo ponosni na uspehe naših športnikov

Da so športne aktivnosti postale eden pomembnejših dejavnikov življenja in dela šole, je lahko razumeti tudi tako, da imamo veliko podporo in razumevanje kolektiva in vodstva šole.

Potrditve aktivnosti, pestrosti in kvalitete dela na športnem področju so nam dali tudi na Zavodu za šport Slovenije. V letu 2005 smo namreč pristali na kar osmem mestu v Slovenji v tekmovanju za najuspešnejšo športno šolo. V širši podravski regiji pa smo na prvem mestu.

Na dosežke smo izjemno ponosni, hkrati pa nam nalagajo še uspešnejše in kvalitetnejše delo. Želja in dosežki otrok nas namreč obvezujejo, da se jim predamo in jim nudimo tisto, kar imajo radi. To je šport.

STANKO PODVRŠEK, športni pedagog

Zahvala:

Slovenskemu šolskemu muzeju
Mariji Hernja-Masten iz Zgodovinskega arhiva Ptuj
Občini Juršinci
Novi Kreditni banki Maribor
Connex AP MB d.d.
Mercator SVS d.d.

G. Alojzu Šijancu za pomoč pri zbiranju in popravilu starih šolskih učil in pripomočkov.
Vsem sodelavkam, sodelavcem in drugim, ki so pomagali pri nastajanju zbornika.

Iskrena hvala!